

ANTICKÁ ŠTVANICE 2025

ARGONAUTI

Tygr v tísní ve spolupráci s Divadlem VILA Štvanice.

MARIE NOVÁKOVÁ : ARGONAUTI

Inspirováno románem Roberta Gravesa Zlaté rouno,
eposem Apollónia Rhódského Argonautika, eposem
Valeria Flacca Argonautica, Eurípidovou tragédií
Médea a Ovidiovými Proměnami.

OSOBY & OBSAZENÍ

IÁSÓN Zdeněk Piškula
ATALANTA Markéta Ptáčníková
AKASTOS Michael Hajda
HÉRAKLÉS Jakub Gottwald
ORFEUS Jan Zadražil

REŽIE Zuzana Burianová
DRAMATURGIE Marie Nováková
SCÉNOGRAFIE & KOSTÝMY Erika Majdišová
HUDBA Markéta Ptáčníková
SVĚTELNÝ DESIGN Jan Tichý
ASISTENT REŽIE David Vojáček

PRODUKCE Kristýna Liška Týmalová, Karolína Novotná,
Anna Burianová, Adam Bureš
PR & PROPAGACE Anna Burianová a Karolína Novotná
GRAFICKÝ DESIGN Aneta Kučeříková
FOTOGRAFIE VIZUÁLU Tomáš Brabec

ŠÉF TECHNIKY Jan Tichý
JEVIŠTNÍ MISTR Jaroslav Fidrmuc
INSPICE & GARDEROBA Dina Ibragimová

UM. VEDENÍ FESTIVALU Ivo Kristián Kubák, Marie Nováková, Zuzana Burianová
PROGRAM K INSCENACI Marie Nováková

PODĚKOVÁNÍ Za pomoc a spolupráci při tvorbě inscenace děkujeme
kulturním centrům Fuchs2 a Bike Jesus, Vladimíru
Václavíkovi, Tomášovi Zmrzlému, Barbaře Kahounové,
Anežce Tomečkové, Lukáši Klavrzovi, Vojtovi Fülepovi
a Barboře Valentové Voráčové.

VILA • TYGR V TÍSNI

ANTICKÁ ŠTVANICE

Festival divadelních plenérových událostí, který se každoročně koná na začátku divadelní sezóny na ostrově Štvanice a postupně uvádí inscenace antických dramat či her s antickým námětem v koprodukcí s Divadlem VILA Štvanice a spřátelenými režijními osobnostmi.

Festival vrací antické drama pod hvězdné nebe, čerpá z génia loci ostrova, poskytuje tvůrcům možnost velkorysých režijně-výtvarných konceptů a nabízí současnou interpretaci starověké látky.

V minulých letech byla v rámci festivalu uvedena Aischylova **Oresteia** v režii Ivo Kristiána Kubáka; adaptace Ovidiových Proměn z pera Martina Hýčbí a v režii Jana Nebeského pod názvem **Orfeus**; inscenace současných her s antickým námětem **Faidra a Prosebnice** autorek Mariny Carr a Anny Saavedry v režii Martiny Schlegelové; autorská adaptace Aristofanových komedií **Plodnost! Mír! A Bohatství!** z pera Marie Novákové v režii Ivo Kristiána Kubáka; česká premiéra Senecovy tragédie **Šílený Herkules** v režii Tomáše Loužného; nově-barokní site-specific opera **Římská Lukrecie** s hudbou skladatele Tomáše Hanzlíka v režii Petra Haška; trilogie **Oidipús komplet** z pera Hany D. Lehečkové; Sofokla a Marie Novákové v režii Zuzany Burianové a Ivo Kristiána Kubáka a hudební inscenace **Perseidy** z pera Simony Petrů a Tomáše Ráliša v režii Adama Steinbauera.

KDO BYLI ARGONAUTI

Vyprávění o argonautech je prastarý mýtus, jehož kořeny můžeme hledat v době předhomérské. Je to příběh o hrdinské námořní výpravě z Iólu do Kolchidy za zlatým rounem, který v průběhu dějin měnil své obrysy a dočkal se mnoha prozaických, poetických, dramatických i filmových zpracování. Složení posádky se v průběhu dějin proměňovalo, neboť mnohé městské státy a aristokratické rody chtěly mít mezi argonauty svého předka. Být součástí mýtu, ať už šlo o Argó, nebo o trojskou válku či Herkulovy práce znamenalo prestiž a legitimizaci původu, a tak se počet argonautů nakonec vyšplhal na 50. Populární řečtí hrdinové jako Héraklés, Orfeus nebo Atalanta se stali součástí posádky pravděpodobně pro zvýšení atraktivity příběhu.

Přinášíme seznam argonautů podle Roberta Gravesa:

Admétos, král z Fer
Akastos, syn krále Pélia z Iólu
Velký Ankaios z Tegea, syn boha Poseidóna
Malý Ankaios z Legea na Květnatém Samu
Argos z Athén, stavitel Argó
Askafalos z Orchomenu, syn boha Área
Atalanta z Kalydónu
Augeiás, syn Forbův, král Elidy
Bútés z Athén, nejslavnější včelař Řecka
Echión z hory Kyllené, syn boha Herma, hlasatel
Erginús z Mílétu, syn boha Poseidóna
Efémos z Tainaronu, fókidský plavec
Eurymadás, Dolop od jezera Xynie
Faléros, lučištník
Herkules z Tíryntu
Hylás, sluha a adoptivní syn Herkulův
Iásón, kapitán Argó, syn krále Aisóna z Iólu
Ídás, syn Afareův z Arény
Idmón z Argu, syn boha Apollóna
Ífitos z Fókidy, malíř a sochař
Kalais, syn Severního větru z thrácké Thynie
Kastór ze Sparty, syn Otce Dia, zápasník a jezdec
Korónos, Lapith z Gyrthonu
Lynkeus, bystrozraký bratr Ídův
Meleágros, syn krále Oinea z Kalydónu
Mopsos, věštec
Nauplios z Argu, syn boha Poseidóna, mořeplavec
Orfeus, thrácký hudebník
Péleus ze Fthie
Periklymenos z Písečného Pylu, syn boha Poseidóna, kouzelník
Pollux ze Sparty, rohovník, bratr Kastorův
Tífys z Thisbé, kormidelník
Zétés, bratr Kalaidův

Později na Argó nastoupil Lapith Polyfémos, bratři Déileios, Flogios a Autolykos z Tričky a čtyři synové Frixovi Frontis, Melanión, Kytissóros a Argeos.

KUDY VEDLA JEJICH CESTA

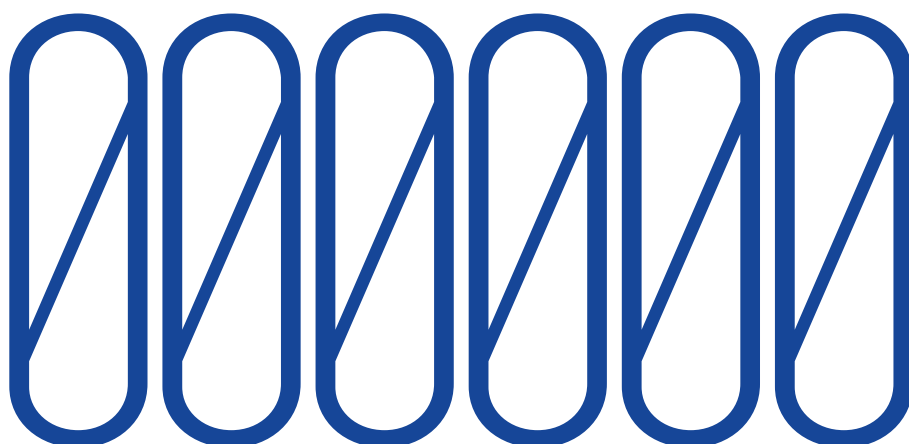
V průběhu dějin se také proměňovaly trasy, kudy argonauti z Řecka do dnešní Gruzie putovali, podle toho, jak se vyvíjely námořní objevy a které námořní a říční cesty byly postupně prověřeny nebo objeveny.

CESTA TAM

1. **Iólkos** (dnešní město Volos v řecké Thesálii), stavba Argó, iniciace plavby
2. **Lémnos** (řecký ostrov), ostrov žen
3. **Samothráké** (řecký ostrov), centrum tajných mystérií
4. **Hellespont** (dnešní průplav Dardanely v Turecku), tajné proplutí kolem Tróje
5. **Kyzikos** (dnešní poloostrov Kapidaghi v Turecku), svatba Kleité a Kyzika, omylem rozpoutaná bitva
6. **Kios** (oblast dnešního tureckého města Gemlik), Hylás unesen nymfami, Héraklés opouští
7. **Argó**
8. **Bithýnie** (oblast dnešního severního Turecka), zápas s králem Amykem
9. **Thrákie** (dnešní východ balkánského poloostrova), osvobození krále Fínea od Harpyjí
10. **Symplegády** (dnešní průliv Bospor), zdárné proplutí mezi drtícími skalami
11. **Země Mosynoichů** (oblast dnešního tureckého města Rize), setkání s národem tlust'ochů
12. **Řeka Fásis** (dnešní řeka Rioni v Gruzii), plavba proti proudu do nitra Kolchidy
13. **Aia** (dnešní město Kutaissi v Gruzii), královské sídlo v Kolchidě, setkání lásóna a Médey, krádež zlatého rouna, boj a útěk

CESTA ZPĚT

1. **Leuké** (dnešní Hadí ostrov na Ukrajině), získání zásob
2. **Severní ústí Dunaje**, pronásledování kolchidskou flotilou, vražda Médeina bratra Apsyrta na ostrově Věštby
3. **Ostrov Délos**, oběť Apollónovi
4. **Aiaia** (možná dnešní chorvatský ostrov Lošinj, možná mys Circeo v Itálii), území čarodějky Kirké, očištění od vražd
5. **Ostrov Fajáků** (dnešní řecký ostrov Korfu), svatba lásóna a Médey
6. **Agrigento** (město na jihu Sicílie), setkání s nymfami a námořní bouře
7. **Jezero Triton** (dnešní jezero Chott el Jerid v Tunisku), uvíznutí v poušti
8. **Kréta**, doplnění zásob, boj s mechanickým obrem
9. **Iólkos**, návrat domů, vražda krále Pélia, vyhnání Médey a lásóna

GO JE ZLATÉ ROUNO

V kraji zvaném Boiótie vládnul kdysi král Athamás, který se oženil s mladou ženou jménem Nefelé. Zplodili spolu syna Frixa a dceru Hellé. Athamás ale svou ženu záhy zapudil a vzal si Ínó, dceru thébského krále Kadma.

Ínó nesmírně žárlila na Athamantovy děti z prvního manželství a rozhodla se jich zbavit. Boiótie byla krajem rolníků, prostých nevzdělaných lidí, kteří se nechají snadno přelstít. A tak Ínó namluvila ženám, že když zrna před setbou upraží, posílí tak jejich plodnost. Znehodnocené zrno samozřejmě nemělo šanci vzejít a vypukl hladomor. Zoufalý král Athamás vyslal posly do delfské věštírny pro radu. Jenomže Ínó posly podplatila, aby králi přinesli falešnou radu. Pokud obětuje své děti, hněv bohů pomine a země se stane znovu úrodnou. Athamás vraždu vlastních dětí odmítl, ale vyhladovělá a zfanatizovaná obec si žádala okamžitou oběť. V tu chvíli zasáhla matka Frixa a Hellé Nefelé a za přispění Dia a Herma se slala na zem **zlatého létajícího berana**, který odnesl děti na svém hřbetě směrem do Kolchidy. Jenomže zvědavá Hellé se naklonila, aby viděla krajinu pod sebou, a zřítíla se do moře. Vznikl tak Hellespont neboli Dardanely, průliv mezi Evropou a Asií. Frixos dorazil zdárně do Kolchidy a obětoval zlatého berana králi Aiétovi, otci Médey a Apsyrtu.

Aiétés i celý jeho lid věří v posvátnou moc kůže berana, umístí jej do svatého háje, kde ho střeží obrovský had nebo drak, a označují tuto modlu jako zlaté rouno. Jako kolem každého posvátného předmětu se kolem rouna rozšíří spousta zkazek a pověr. Kolchidáné věřili, že rouno přinese zemi ochranu, pokud ale král o rouno někdy přijde, upadne do neštěstí.

A teď přichází na scénu **lásón**, mladý svěřenec kentaura Cheiróna. Při dovršení dospělosti se dozvídá, že je synem iolského krále Aisóna, kterého připravil o trůn jeho nevlastní bratr Peliás. lásónovým rodičům se před tím, než je uchvatitel království uvěznil, podařilo ukrýt nemluvně u kentaura v horách. lásón teď vyrostl v muže a má právo ucházet se o iolský trůn. Vyráží z hor do civilizace. Na břehu řeky potkává stařenu, která jej žádá o přenesení na druhý břeh. Je to ve skutečnosti Héra, nebo také původní **Trojitá bohyně**, která má podobu panny, matky i stařeny. Bohyně nenávidí krále Péliu a je připravena se mu pomstít za to, že znesvětil vraždou ženy její chrám a zakázal v lólu její kult. Nástrojem pomsty má být lásón, respektive kolchidská princezna Médea, ale o tom později.

lásón bohyni ochotně přenesse, ale ztratí v blátě sandál. Když doputuje do lólu a střetne se s krutovládce Péliem, královi je hned jasné, kolik uhořelo. Před časem totiž dostal věštbu, že jej o moc připraví muž s jedním sandálem. Nenechá se zaskočit a položí lásónovi otázku, co by dělal, kdyby byl králem a ohrožoval jej jiný muž s úmyslem jej zabít a připravit o trůn. lásón, jehož mysl je ovlivněna bohyní, odpovídá, že by toho muže poslal pro zlaté rouno. Což v překladu znamená na sebevražednou výpravu za absolutně nedostižným cílem, který možná ani neexistuje. Peliás je odpovědí potěšen a slibuje lásónovi, že když přiveze rouno, bude králem.

lásón má vysoké ambice a touží zapsat se mezi hrdiny. Svolává schopné muže z celého Řecka, zajišťuje si ve svatyních a věštírnách přízeň božstev a oslovuje stavitele **Arga**, aby vyprojektoval a postavil loď, jakou ještě svět neviděl. Loď je pojmenována po svém autorovi a její posádka se vepíše do dějin jako **argonauti**.

Po složitém putování po známých i neznámých ostrovech, po erotických, válečných i mysteriózních zkušenostech argonauti konečně přistanou v Kolchidě. lásón se osudově setkává s **Médeou**. Érotův šíp lásky se zabodává do jejich srdcí, jak to chtějí bohové. Médea prožívá složitý vnitřní zápas. Má pomoci svému miláčkovi a zradit otce, vlast i službu kněžky v posvátném háji zlatého rouna? Protože to tak bohové chtějí, dopomůže lásónovi překonat všechny překážky, které mu ukládá král Aiétés, uspí draka, nechá jej uloupit rouno a prchá s argonauty do Řecka.

Cesta zpět je ovšem mnohem nebezpečnější a náročnější. Argó je samozřejmě pronásledována kolchidskou flotilou. Médein bratr Apsyrtos žádá vrácení rouna i sestry do vlasti a je Médeou a lásónem úkladně zavražděn. Podle jiné verze jej Médea přesvědčí, aby uprchl s ní, a když se blíží pronásledova-

telé v čele s jejich otcem Aiétem, rozseká svého bratra na kousky a ty postupně hází do moře. To pronásledovatele zastaví, neboť otec musí řádně pohřbít kompletní ostatky svého dítěte. Když argonauti doputují do Iólu, poté, co se rozdělí a někteří putují po moři, zatímco jiní proti proudu Dunaje a po souši, navštíví čarodějkou Kirké, na Korfu oslaví svatbu Iásóna a Médey, uvíznou na poušti a bojují s krétským mechanickým obrem, naplní se Héřina pomsta. Médea vchází do města. Oklamává kouzlem starého umírajícího Pélia. Přislíbí mu věčné mládí, na důkaz své moci rozseká starého kozla nebo berana, uvaří jej v bylinách a z kotle vytáhne mladé jehňáko. Přesvědčí Péliovy dcery, aby tak naložily i s otcem. A ten umírá brutální krvavou smrtí.

Králem se stává Péliův syn Akastos, neboť Iásón jakožto manžel vražedkyně nemá už na trůn právo. Rouno ztrácí svůj význam i lesk, nikdo o něj nestojí, ostatně o něj ani nikdy nešlo. Argó se stává svatyní boha Poseidóna a souhvězdím na nebeské klenbě.

Iásón a Médea odcházejí do Korintu a mají tři děti. Iásónovy královské ambice se po letech hlásí ke slovu, a tak opouští Médeu, bere si za ženu korintskou princeznu Glauké a stoupá tak do vyšších mocenských kruhů. Uražená, ponížená a zavržená čarodějka Médea posílá nové nevěstě otrávené šaty, které ji sežehnou plamenem, a vraždí své a Iásónovy děti. Pak prchá do Athén, kde se vdá za krále Aigeia, a později putuje zpět domů, do Kolchidy, kde sama usedá na trůn. Iásón prchá z Korintu a nachází útočiště ve vřaku lodi Argó, kde dožívá jako tulák a poustevník, dokud mu kus majestátní lodi nespadne na hlavu a nepřinese mu milosrdnou smrt.

KDE SE DOČÍST O ARGONAUTECH

Zásadním zdrojem inspirace nám byl román **Roberta Gravesa Zlaté rouno** (v překladu Mirko Paška) z roku 1944, podložený hlubokým historickým, religionistickým a literárním výzkumem autora. Román kritizující patriarchální společnost, nasvědčující posádce Argó satirickým světem a bez patetického nánosu obdivu k hrdinům líčící řetězec nešťastných událostí zapříčiněných pýchou, rouháním, malicherností, krutostí, pocitem nedostatečnosti a přebujelou ambicí.

Oporu jsme našli také v eposu **Argonautika** helénistického básníka **Apollónia Rhódského** (v překladu Josefa Jaroše) ze 3. století př. n. l., který líčí své argonauty spíše než jako hrdiny podobné bohům jako emotivní bytosti, jejichž společné pobývání a spolupráce jsou mnohdy komplikované a konfliktní.

Valerius Flaccus ve své **Argonautice** (v překladu Ireny Radové) vykresluje jako správný Říman své argonauty jako dobyvatele a bojovníky, kteří se přizpůsobují vyššímu zájmu, kolonizují a rozšiřují teritorium. Zaměřuje se na Iásóna, jeho vůdcovská dilemata a spory s posádkou, přičemž jej vykresluje méně nerozhodně, než je v literatuře zvykem.

Při výzkumu mýtu jsme se samozřejmě nemohli vyhnout **Eurípidově Médeě** a **Ovidiovým Proměnám**, díky kterým jsme se důvěrně seznámili s Orfeem, Atalantou, Meleágrem a iólským králem Péliem. Co podle Ovidia od plíc napsaly královna Hypsipylé a čarodějka Médea svému Iásonovi, jsme se dočetli v **Listech heroin** (v novém překladu Elišky Šolcové). Héraklovy osudy a tragické odstíny jeho povahy jsme měli tu čest poznat díky **Senekově** tragédii **Šílený Herkules** (v překladu Daniely Čadkové).

Když jsme došly k rozhodnutí, že naši argonauti budou už jen vykopávky, pár přeživších vyhaslých hvězd scházejících se v troskách lodi, aby oživily zapomenutý mýtus, veteráni, kteří zjišťují, že hrdinná plavba nikomu nepřinesla štěstí a způsobila hromadu traumat, ponořili jsme se do příběhů mužských kolektivů v extrémních situacích. S chutí si znovu přečetli **Pána much Williama Goldinga**, **Na západní frontě klid E. M. Remarqu** nebo **Srdce temnoty Josepha Conrada** a zhlédli množství filmů a seriálů z prostředí ponorek, lodí, elitních vojenských jednotek, polárních a horolezeckých výprav.

Pro začátečnické plavce ve vodách antického mýtu doporučujeme **Staré řecké báje a pověsti Eduarda Petišky**, knihu **Hrdinové Stephena Frye** (v překladu Tomáše Bílý) a **Řecké mýty Luca Ferryho** (v překladu Josepha F. Vendlicha).

Antická Štvanice 2025

MARIE NOVÁKOVÁ : ARGONAUTI

Inspirováno románem Roberta Gravesa Zlaté rouno,
eposem Apollónia Rhódského Argonautika,
eposem Valeria Flacca Argonautica, Euripídovou
tragédií Médea a Ovidiovými Proměnami.

Tygr v tísní ve spolupráci s Divadlem VILA Štvanice.
První čtená: 16. 6. 2025 v Divadle VILA Štvanice
Premiéra: 1. 9. 2025 na ostrově Štvanice

SHLEDÁNÍ

HÉRAKLÉS

Tak tohle je, přátelé, Argó.
Tady jsem vždycky seděl já.
Na Lémnos, Hellespontem přes Kyzikos na Kios.
Dál už jsem s nima neplul.
lásóna znáte, neznáte?
Neznáte? Nevadí. To vůbec nevadí.
lásón, ten rozbředlej pudíng. Ta sračka.
Líná, líná sračka.
Sekal jednu chybu za druhou
a jenom se zdržoval, zůstával, odpočíval.
Nakazil leností celou posádku.
(*Stoupne si na před!*)
„Vy líný, líný sračky!
Chopte se kurva vesel!
Ukažte moři svoji sílu!
Vy že jste elity Řecka?
Vy máte přízeň bohů?
Musí se za vás stydět!
Zaber, zaber, zaber, zaber!
Orfee, zpívej!“

Musíme, musíme, musíme dál!
Zapři nohy, napni svaly, zatni zuby
at' nás slunce, at' nás žízeň, at' nás ostří nezahubí!
Musíme, musíme, musíme dál!

Vlna vlnu polyká
Sůl potu se soli moře dotýká
Dřevo hladinou proniká
Stožár ve větru naříká

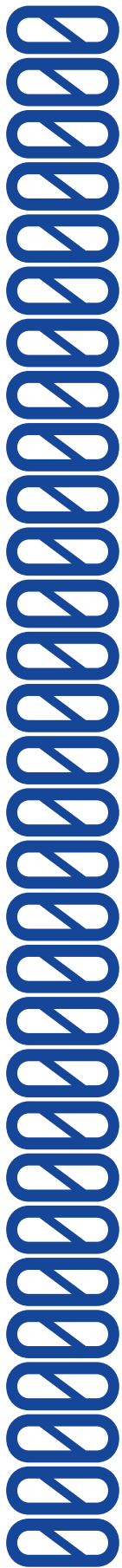
Musíme, musíme, musíme dál!
Zapři nohy, napni svaly, zatni zuby
at' nás slunce, at' nás žízeň, at' nás ostří nezahubí!
Musíme, musíme, musíme dál!

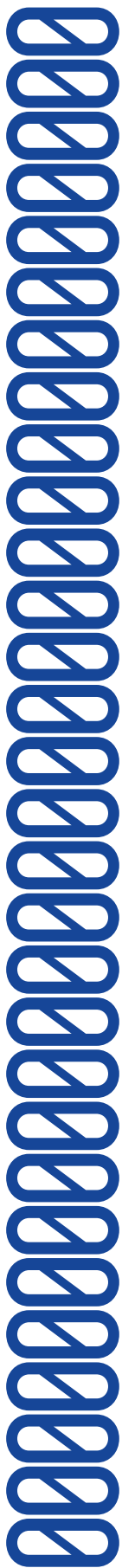
Nemysli na hlubiny, vesluj dál a dál.
Jsi ještě dítě? Brzy budeš král!
Zabij tu slabost, zabij strach,
co číhá ve tvých vlastních hlubinách.

Pět mil, čtyři míle, tři míle, půl míle. Starý Nauplius? Omdlel. Včelař Bútés? Omdlel. Věstec Mopsos? Omdlel. Kouzelník Periklyménos? Omdlel. Drobeček Hylás? Omdlel. Akastos a Péleás? Kastór a Pollux? Kalaís a Zétés? Omdlel. Omdlel. Omdlel. Omdlel. Nako-nec i Melanión, Meleágros, Atalanta. Omdleli.

Musíme, musíme, musíme dál!
Zapři nohy, napni svaly, zatni zuby
at' nás slunce, at' nás žízeň, at' nás ostří nezahubí!
Musíme, musíme, musíme dál!

—

Takže už jenom já a lásón, jo?
Lod' se kymácí.
lásón, ta líná, líná sračka
nezabírá dost hluboko.
Chcípá, padá na znak.
Já, já jsem elita Řecká.
Já, já sám sunu lod' blátivým ústím řeky Kios.
A veslo najednou prd ho,
je do prdele vejpůl.

Ta půlka, co ještě držím v rukou,
mě sejme, jak kdybych sám sebe
praštil do hrudi.
Já padám naznak do náruče Pélea, Péleás do náruče Augeia, Au-
geiás do náruče Arga, Argos do náruče Ankaia, Ankaios do náruče
Adméta.
Seberu veslo lásónovi,
ten, koukam, vůbec nevnímá,
líná, líná sračka.
Dál se mi samotnému nechce.
Morálka nula,
houževnatost nula,
místo svalů puding,
jeden jako druhý.
Přirážím k břehu.

(Přichází Akastos. Píská si píseň. Héraklés mu zapíská v odpověď!)

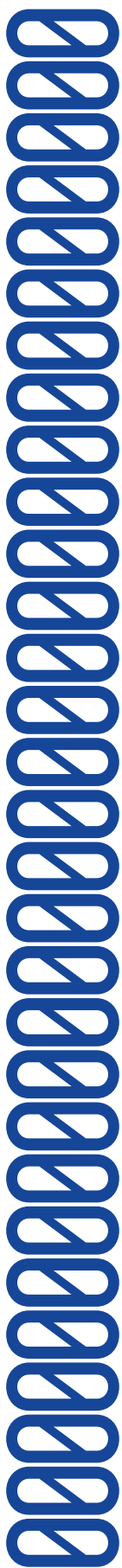
AKASTOS Hérakle! Bratře!
HÉRAKLÉS Akaste! Bratře!
 (Objímají se.)

AKASTOS A HÉRAKLÉS To je let!

AKASTOS Pokloň se, příteli.
HÉRAKLÉS Já se mám poklonit?
AKASTOS Jsem král Iólku.
HÉRAKLÉS No a co? Už o tobě někdo složil báseň?
AKASTOS Ne, ale složí, to si piš, že složí.
HÉRAKLÉS Byls to snad ty,
 kdo dětskýma ručkama rozmáchl
 hadům naduté chřtány?
 Byls to snad ty,
 kdo dohonil kyrenejskou laň?
 Byls to ty, Akaste,
 kdo upálil hlavy, kurva, Hydře?
 Byls to snad ty,
 kdo vymetl sračky z Augeiova chlíva?

AKASTOS Nech toho, Hérakle, to už jsem slyšel tisíckrát.
 Já jsem se chtěl taky pochlubit.

HÉRAKLÉS A já ti gratuluju!
 Klanět se ale nikdy nebudu!
 (Obejme ho. Mačká ho.)

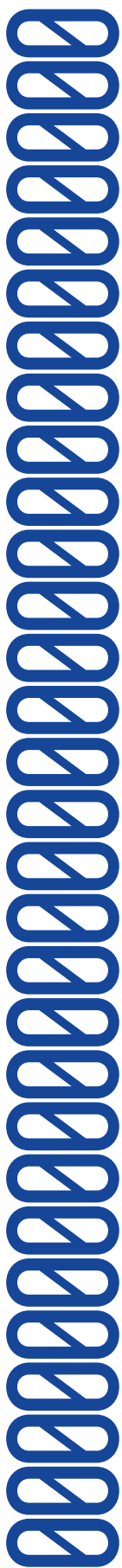

Jsem na tebe pyšnej, drobečku!
A dobrý? Nic tě nestraší?
Já mám svědomí čisté.

AKASTOS Kde ten chlap vězí?
HÉRAKLÉS Ta líná, líná sračka?
AKASTOS Ten krvavej pes, ten vejta.
HÉRAKLÉS Jsem tu sám.
AKASTOS Táhnou se kvůli němu přes půl Řecka.
Musel jsem přes Théby.
To ti je hnus.
HÉRAKLÉS Pořád tam trčí ta sfinga?
AKASTOS Vrhla se ze skály. Ted' tam mají mor.
(Héraklés něčím hodí a zasáhne Atalantu v dálce.)
HÉRAKLÉS Vždycky ji zasáhnu!

ATALANTA Hérakle, jako fakt?
HÉRAKLÉS Vždycky!
ATALANTA Je to debilní a bolí to.
HÉRAKLÉS Má Nedotknutelná!
Pojď ke mně. (Obejme ji pevně.)
Ty máš, holka, pořád páru.
ATALANTA Dá to práci. V našem věku.
AKASTOS Když jsem tě poprvé potkal, zrovna jsi skalpovala dva kentaury.
Pamatuješ?
ATALANTA Od té doby se mě bojíš, co?
AKASTOS Co? Já? Ne...
ATALANTA Ale jojo.
AKASTOS Nebojím.
ATALANTA Nikdy za celý ty dlouhý měsíce, ses mi nepodíval do očí.
HÉRAKLÉS Dyt' on se chudák styděl.
AKASTOS Nestyděl.
HÉRAKLÉS Styděl.
AKASTOS Bylo mi patnáct.
ATALANTA Ty kentaury mě chtěli znásilnit.
HÉRAKLÉS Chápu je, má božská. Kdo by si nedal říct?
ATALANTA Hérakle, nech toho, varuju tě.
Kde je?
AKASTOS Zatím jsme tu sami.
HÉRAKLÉS Jsem zvědavej, jak mu vyrostl pupek.
Vždycky byl línej jak voda v deltě Dunaje.
AKASTOS Co Meleágrus?
ATALANTA Co?
AKASTOS Nepřijde?
ATALANTA Ne. Určitě ne.
(Přichází Orfeus. Zapíská píseň. Argonauti odpoví.
Vystoupí ze tmy.)

ORFEUS (nese víno)
Přátelé! Zdá se, že nejsem poslední. To se mi ulevilo.
HÉRAKLÉS Orfee! Ty ještě žiješ?
ORFEUS Šumění Léthé zní mým uším lahodněji než ptačí zpěv a hovory lidí.
Ale ano. Žiji. Bohyně mi seslala ve snu vnuknutí, abych se vrátil na Argó. Nerad se ohlížím, ale když si to žádá Nevýslovná.
Kecáš.

AKASTOS Nekecám.
ORFEUS Za mnou přiběhl posel.
AKASTOS Za mnou taky. Roztomilej chlapeček. Viděli jste ty lejtky?
HÉRAKLÉS Toho jsem potkal až cestou sem.
ORFEUS A co bylo? Co? Co?
HÉRAKLÉS Měl příliš hluboké oči, příliš dlouhé řasy, příliš útlé paže.
ORFEUS Nespím s nikým, kdo se podobá Eurydiké.

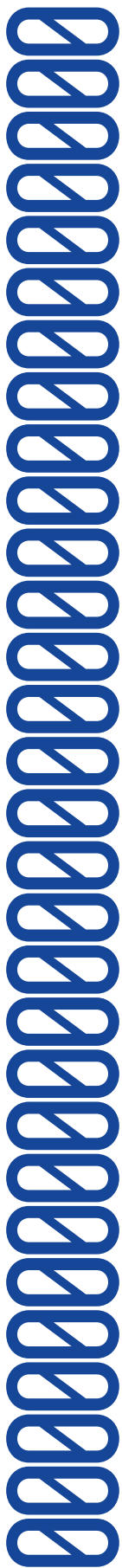
HÉRAKLÉS Slyšel jsem, že teď svádíš jen chlapíky svého věku.
Nevadí, že jsou ženatý?
AKASTOS Jen počkej, až se ženský domluví, roztrhají tě na kusy.
ORFEUS To zní moc pěkně. Sním o své smrti každou noc.
Atalanto, má milá, je mi to hrozně, hrozně líto. Měl jsem ho rád.
(Z dálky se nejistým krokem blíží zbídačený Iásón.)

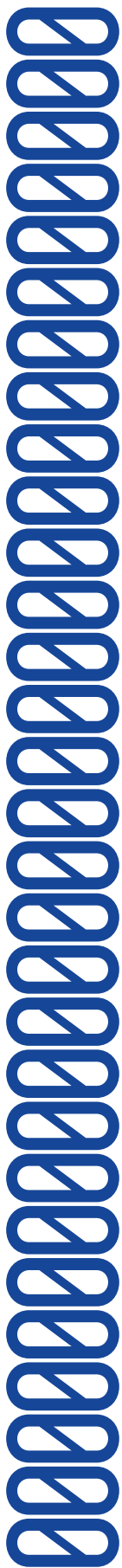
HÉRAKLÉS Hej!
ATALANTA On tebe taky.
HÉRAKLÉS Hej, lidi.
ORFEUS Co váš malej?
ATALANTA Má se dobře. Tatínka nepoznal, a tak se netrápí tolik jako já.
HÉRAKLÉS Čumte, už jde.
AKASTOS To není von.
HÉRAKLÉS Ale jo.
ATALANTA Podle mě ne.
HÉRAKLÉS Poznám tu siluetu...

VŠICHNI Ty vole! No do prdele!
ATALANTA Že by tak strašně zestárl?
(Iásón klesne v kolenou.)
ORFEUS Iásóne!
(Běží k němu, zvedne ho na nohy, dá mu napít.)
IÁSÓN Děkuju, Orfee. Promiňte, vydal jsem se k prameni, abych se umyl,
než dorazíte, ale nenašel jsem ho, asi vyschnul. Vítám... vás.
ORFEUS Ani v těch nejhorších chvílích, poštipaný moskyty na řece Fásis,
zbrocený krví a pološílený na ostrově Věštby, ani tam jsi nevypa-
dal tak strašně jako teď. Co se ti stalo, můj milý?
IÁSÓN Co je to za hru, Orfee?
ORFEUS Hru? Teď... nejsem si jistý, o čem mluvíš.
IÁSÓN O ničem nevíš? Nic jsi neslyšel?
ORFEUS Co?
IÁSÓN Nevíš, co mi provedla?
ORFEUS Rozešli jste se.
IÁSÓN Rozešli?! Bojíš se vyslovit tu hrůzu, nebo doopravdy netušíš?
ORFEUS Nevím nic. Jen vidím, že ti někdo strašně ublížil.
IÁSÓN Ona! Ona mě zničila. Vraždou těch, které rodila.
AKASTOS Jestli jsme se tady sešli kvůli tomuhle, tak já bych zase šel.
Mám svých starostí dost.
IÁSÓN Ne, nechod', Akaste, o ní už mluvit nebudem.
Zrůda hnusná, hnusná. (Rozpláče se.)
HÉRAKLÉS Stejně to nechápu. Zabíjet děti kvůli žárlivosti.
ORFEUS Tužil jsem, že vás čeká jenom neštěstí...
IÁSÓN Jo? Škoda, žeš mi o tom neřekl, nemusel bych s tím teď žít.
(Orfeus se chce dotknout Iásóna, obejmout ho.)
Ne. Nech mě. Já už o tom nikdy, nikdy, nikdy nechci mluvit.
(Vzdálí se, aby to rozdejal.)

ZA MRTVÉ

- ORFEUS Jak to mohlo dojít takhle daleko?
HÉRAKLÉS Našel si jinou. Dokonce se s ní oženil.
ATALANTA Ne jen tak ledajakou „jinou“. Našel si dceru krále Korintu. Matku svých dětí zapřel, vyhnal, vyhostil.
- HÉRAKLÉS Tak mu ty děti podřezala.
ORFEUS Kolik?
HÉRAKLÉS Dvojčata. A nevěstu odstranila taky. Velmi stylově.
AKASTOS Myslíte, že se zbláznil?
ATALANTA Myslím, že trpí jako zvíře.
ORFEUS Myslím, že lod' je jediné, co má.
- IÁSÓN To je pravda. „Kus té tvé milované nejkrásnější lodi ti jednoho dne spadne na hlavu. Čímž naše manželství dosáhne vrcholu! Hořkého, uznávám,“ to za mnou plivla na rozloučenou.
Promiň, Orfee, ty za nic nemůžeš. Promiňte všichni, doufal jsem, že sebe i Argó zvládnou dát lépe dohromady. Někdy tu celé dny proležím a nedokážu se pohnout, někdy mě stíny mých mrtvých ženou po kopcích na míle daleko, bez cíle, bludně sem a tam. No... je to tak, jak to je. Děkuju, že jste přišli.
- HÉRAKLÉS Nečekáme ještě na někoho?
ORFEUS Melampús vás pozdravuje. Stal se věštcem a omlouvá se, nepřijde.
- AKASTOS Echíóna zabil Eufémos ve rvačce a potom spáchal sebevraždu.
HÉRAKLÉS A ten Meleágnos nepřijde proč?
ATALANTA Meleágnos...
ORFEUS Je mrtvý.
HÉRAKLÉS Do hajzlu... Atalanto... to jsem nevěděl.
A... Melanión?
ATALANTA Ten posílá srdečné pozdravy.
ORFEUS Vy se vídáte?
ATALANTA I tak by se to dalo nazvat. Jsme manželé.
AKASTOS Tak kde ho máš?
ATALANTA Nešla bych s ním ani na trh, natož na takovou pout'. Ostatně někdo se musí postarat o našeho syna... on vlastně není jeho... je to složitý. Prostě nepřijde.
- HÉRAKLÉS Já bych asi měl omluvit Koróna. Zabil jsem ho ve válce proti Lapithům. Padli tam taky Eurymadás a Admétos. Jo a co vim, tak Kastór, Pollux, Ídás a Lynkeus se vzájemně pobili pro stádo krav.
- IÁSÓN Arga jsem pozval už před časem. Přál jsem si, aby dal naši lod' do pořádku, než se tu všichni sejdeme. Cestou ho přepadli a zabili. Uprostřed noci mě tehdy probudilo sténání. Mžoural jsem do tmy, jestli nezahlednu raněnou ženu nebo postřelenou laň. Ale byla to Argó, plakala pro svého stvořitele a svými vzdechy zpřetrhala všechna lana, která ji držela pohromadě. I proto to tu vypadá, tak jak to vypadá.
- HÉRAKLÉS Askafalos se utopil v louži. V louži, chápete to?! Tolik let na moři...
Víc nevím.
- VŠICHNI Ani já.
HÉRAKLÉS A já si myslím, že někdo určitě ještě dorazí.
AKASTOS Kdo?

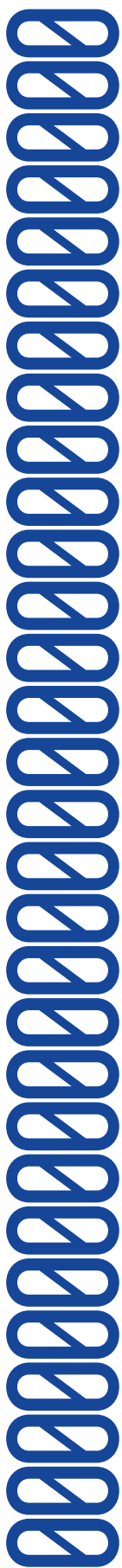

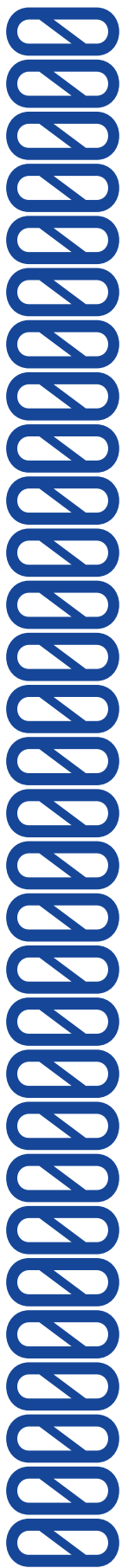
HÉRAKLÉS Někdo, kdo od tý doby hodně vyrostl...
AKASTOS Malej Ankaios?
HÉRAKLÉS Prosim tě. Malýho Ankaia roztrhali kozí muži.
ATALANTA A Velkýho Ankaia rozpáral kanec.
HÉRAKLÉS Já myslím někoho, komu už se hodně stejská po strejdovi Héraklovi.
ORFEUS Hérakle –
HÉRAKLÉS – ale už je velkej, silnej a rozumnej a už se nebojí, že mu dám na zadek za to, že ode mě utekl.
ORFEUS Hylás se přece utopil.
HÉRAKLÉS Jo, jo, jasně, v nymfí studánce. Neskočil jsem vám na to tenkrát a neskočím na to ani teď. Ne, ne, on přijde. Koukejte, pořád mám v kapse ten kamínek, co měl rád, když byl malej. Vypadá jako koník. Třeba už má taky synka, dám mu ho pro něj... koníka...
(Všichni se na sebe dívají. Vědí, že Hylás nepřijde.)
ORFEUS Víno?
HÉRAKLÉS Já nepiju.
ORFEUS To je dobře.
AKASTOS Tak k věci, lásóne. Nemůžu nechat své město dlouho bez dozoru. Proč jsme tady?

POUŠŤ

IÁSÓN Pozval jsem vás, přátelé, abychom si vzájemně odpustili všechno zlo a všechny urážky, na které možná v duchu s nenávistí vzpomínáme dodnes. Vzpomínejme jen na nesnadné cíle, kterých jsme společně dosáhli. Nikdo nám přece nemůže upřít, že jsme na své neobyčejné výpravě měli úspěch a že si zasloužíme slávu, která hned tak nezahyne. Nevím, jak dlouho budu ještě živ. Ale než odejdu, rád bych si vyslechl, jaká byla plavba pro Zlaté Rouno podle vás a... víte... co by ti, co o nás budou zpívat a psát, neměli vynechat.
AKASTOS (Orfeovi) Podobnou řeč k nám držel tehdy na poušti. Tenkrát neumřel. Ted' bych mu to i věřil.
ORFEUS Na poušti? Jak jste se u všech bohů podsvětí dostali s Argó do pouště?
IÁSÓN To bylo skoro na konci. To už jsi s náma dávno nebyl. Neměli bychom to vzít od začátku, když jsme ještě byli všichni?
HÉRAKLÉS Chcete si odpouštět, začněte od pouště. (Chechtá se.)
ATALANTA Poušť.
Hluboko na dně mořském.
Poseidón mávne ocasem.
Z hlubin se ožívá vření.
Pod Argó zvedá se vlna jak hora.
Je slyšet jen příšerný hukot
a drčení mořských oblázků.
Zavřeme pevně oči
a čekáme tvrdý náraz.

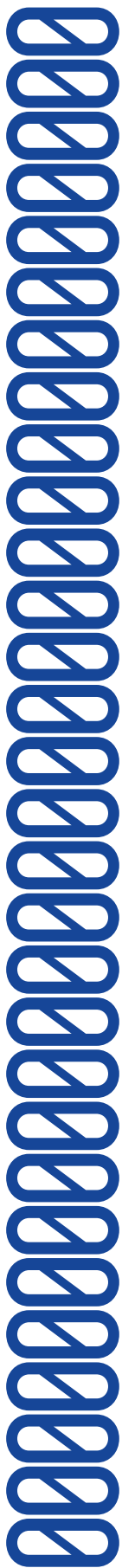
- IÁSÓN** Vlna nás nese dál vzduchem, tak jako měkká ruka.
Tak takhle vypadá smrt.
- ATALANTA** Vlna lod' měkce usadí
a s šuměním couvá zpět k moři.
- AKASTOS** Všude je černočerná tma.
Tak takhle vypadá smrt.
- IÁSÓN** Nejprve hluboký spánek mdloby.
Pak ostré a horké paprsky slunce.
Lod' sedí na husté mořské trávě.
Kolem jen krvavé loužičky vody.
A za nimi barevné homole soli.
Růžové, modré a zelené.
- AKASTOS** Dál už jen písek, co v obzoru se vzduchem splývá.
- ATALANTA** Ticho a úplný klid.
Žádný pták nevzlétne z rákosí.
Žádné rákosí tu není.
Tak takhle vypadá smrt.
- AKASTOS** Nikdo z nás nevydá hlásku.
V té žíznivé krajině smrti.
- IÁSÓN** Musíme spočítat zásoby vody a vína.
- AKASTOS** Spočítat, kolik doušků nás dělí od podsvětí.
- ATALANTA** Viděla jsem tě.
- AKASTOS** Co tím myslíš?
- ATALANTA** Viděla jsem tě, jak schováváš celý vak vody pod svoje sedadlo.
- IÁSÓN** Co, že jsi viděla?
- ATALANTA** Nařídil jsi shromáždit všechnu vodu a víno na příd'. Viděla jsem,
jak Akastos našel velký vak s vodou a schoval si ho pod sedadlem.
- IÁSÓN** Akaste, je to pravda?!
- AKASTOS** Jen bohové vědí, co jsi viděla. Já třeba viděl rudé duchy pouště
v podobě obrovského víru.
- IÁSÓN** Akaste! Ty malej sráči, schoval sis pro sebe vodu, nebo ne?!
- AKASTOS** Nechtěl jsem umřít. Co je na tom?
- IÁSÓN** Já jsem svůj poslední pohár vylil do písku a žádal Poseidóna
o slitování nad námi všemi!
- AKASTOS** Dobře. Tak jsi ten nejušlechtilejší hrdina v celém Řecku.
Všichni se pokloňme velkému obětavému Iásónovi!
- IÁSÓN** Vláčeli jsme Argó tři dny stružkou vody,
po kolena v solnym roztoku!
- AKASTOS** Já vim.
- IÁSÓN** Pili jsme chcanky a chcali krev!
- AKASTOS** Já vim.
- IÁSÓN** Nedal jsi napít nikomu! Ani chudákovi Mopsovi, když zešílel,
tancoval nahatej a chechtal se, že má písek za předkožkou!
- AKASTOS** Já vim.
- ATALANTA** Ukazoval mi to.
- IÁSÓN** Mně taky. Ukazoval to všem.
(*Héraklés se směje.*)
Nebylo to vtipný, věř mi, Hérakle.
- ATALANTA** Musíš mu odpustit, Iásóne.
- IÁSÓN** Mám mu odpustit, že by nás všechny nechal chcípnout?! Co sis
od toho sliboval? Že se nás zbavíš a sám dovezeš Rouno otcí?
- AKASTOS** Jak můžeš něco takového říct?
- HERÁKLÉS** Moment. Já to tady musím zastavit. Já jsem totiž za ty léta zjistil,
že nikdo, ale jakože fakt nikdo neví, co je to Zlatý Rouno.

- ORFEUS Mám podobnou zkušenost.
- HÉRAKLÉS *(Divákům)*
Víte někdo, co je to Zlaté rouno? *(Když někdo ví, at' klidně poví.)*
Orfee, nemáš o tom nějakou písničku?
- ORFEUS Já nezpívám.
- HÉRAKLÉS Rouno je vlna ovce nebo berana. Posvátné Rouno celé ze zlata viselo ve svatyni Dia na hoře Pélion v Iólku, odkud ho ukradli a kvůli patriarchálně-matriarchálním sporům unesli do Kolchidy. To se stalo kdysi kdysi dávno. Pak dlouho nic. Až asi tak před třiceti lety ukořistil trůn v Iólku jistěj Péliás, otec tady Akasta. Uvěznil právoplatného krále Aisóna a jeho ženu a tím si myslel, že to má v kapse. Jenže nevěděl, že v horách se mezi tím schovává malej lásón, syn Aisóna. lásón roste, najednou je mu osmnáct a vrací se z hor do Iólku. Žádá svou korunu a svůj trůn. Péliás se nenechá zaskočit a posílá ho na nebezpečnou výpravu pro Zlaté Rouno. lásón přijímá, je to koneckonců ambiciózní hošánek –
- IÁSÓN Děkujeme, Hérakle.
Víte, jak dlouho mě tady Akastos přemlouval, abych ho vzal na tu plavbu s sebou?
Tvrdils mi, že ti to otec zakázal, ted' se mi ale zdá, že tě na mě nasadil.
- AKASTOS Vono to bylo trošičku jinak, lásóne.
- IÁSÓN Aha. A jak to bylo, pouč mě.
- AKASTOS Pamatuješ, jak jsme se poprvé potkali? Bylo to v přístavu v hospodě. Vykládal mi o lodi, jakou ještě nikdy nikdo nepostavil, o elitě Řecka, která na ní popluje. A hučel do mě, že žádný mladý muž, který má trochu ctižádosti, by neměl zůstat trčet doma.
- IÁSÓN Ty sis, chudáčku myslel, že tím mužem jsi ty? Tak proto jsi mě mořil a prosil a uplácel, abych tě vzal s sebou! To mě moc mrzí, ale špatně jsi mě pochopil.
- AKASTOS To máš pravdu. Mělo mi dojít hned, že mě potřebuješ jenom jako pojistku, aby nás otec nepotopil. Ignoroval jsi mě celou cestu. Nikdy jsi nevyslechl můj názor, nikdy jsi mi nedal žádnéj úkol, nikdy ses neujistil, jestli nechybím.
A přesto jsem se vždycky snažil pomáhat.
- IÁSÓN Pomáhat? Proč jsi nám teda nedal napít?
- AKASTOS Nejdřív jsem nechtěl a pak jsem se bál.
Bál jsem se, že mě za tu krádež zabijete.
Ostatně nikdo jste žízni neumřel.
- IÁSÓN Mopsos. Mopsos umřel.
- AKASTOS Ale ne žízni, doprdele. Kousl ho had.
- ORFEUS Nad pouští prolétal Perseus,
s ut'atou hlavou Medúzy.
Černé krůpěje její krve,
když dotkly se vyprahlé země,
oživly v půdě a rozprchly se
v podobě živých hadů.
Jak kapičky vody na plotně.
- IÁSÓN Co do toho taháš Persea? Kdo ti tohleto vykládal?
- ORFEUS On sám mi o tom vyprávěl.
- IÁSÓN Žádněj Perseus nikam neletěl. Vyřid' mu, at' se nám nesere do našeho mýtu. Nestačí mu ten vlastní?!

- OREFUS** Na mě se nevztekej, říkám, co jsem slyšel. Iásóne, ruku.
Akaste, ruku. Musíte si odpustit.
(Spojí jejich ruce. Dívají se dlouho do očí.)
- Poušť*
- ATALANTA** Všichni se chytanou za ruce
vyprahlé horkým vzduchem pouště
a hledí si zhluboka do očí
krvavých od slz a zánětů.
- IÁSÓN** Tak takhle vypadá smrt.
Až jednou naleznou naše kosti.
Až po znaku na zbroji poznají,
kdo to tu ve slaném jezeře zhynul.
Až uvidí zářit v troskách lodi
Rouno zlatého berana,
ta zpráva se roznese rychle,
poběží s větrem až k Orfeovi
a ten o nás bude zpívat.
Nádherný dlouhý epos,
co přežije tisíce let.
- AKASTOS** Tak takhle vypadá smrt.
Někdo si vymění polibek.
Někdo jen dlouhý pohled.
A všichni se rozcházejí bezcílně do pouště.
Upadnout tváří do písku
a vyčkávat nejhorší smrt.
- ATALANTA** Meleágros a Atalanta,
mizejí ruku v ruce za obzor.
„Až se smrt přiblíží na dohled,
požádám Artemis o svobodu.
Odepnu panenský pás
a pustím tě, miláčku, k sobě.
Bude to pálit solí,
bude to drhnout pískem.
přesto nás čeká nádherná smrt.“
- HERÁKLÉS** A jakýpak bylo tvoje poprvé?
ATALANTA Vůbec nebylo. Poslouchej.
Narazili jsme na skálu,
ze které tryskal pramen jasné vody.
A růžový kámen byl puklý,
roztříštěn nadlidskou silou.
- HERÁKLÉS** Růžovej kámen?
ATALANTA No.
HERÁKLÉS Jak jako růžovej?
ATALANTA Skála. Skála z růžového kamene. Rozbitá na kusy.
HERÁKLÉS Tak teď se podržte. Tu skálu jsem podle mě rozdrtil já.
VŠICHNI Jakto?
HERÁKLÉS Když jsem šel pro jablka Hesperidek,
musel jsem přejít Saharu.
Čuchal jsem jako psisko,
kde bych si splašil vodu.
A jak jsem ucítil vláhu v tý skále,
popad jsem kyj a mrd ho.
- IÁSÓN** Pramen jasné vody.
Byli jsme kousek od sebe. Mohls nám s lodí pomoci.

HERÁKLÉS
ATALANTA
Kdybych to věděl, mohl.
Všichni se vrhli k prameni.
Jak vlci k prokouslé tepně jelena.
Nechali vodu stékat do úst i po krku.
Chladili kůži plnou puklin.
Cákali kolem sebe,
výskali, hráli si jako děti.
(Všeobecný smích na hranici šílenství)

AKASTOS
Pak pozvedli Argó na ramena
a vydali se s ní k moři.
Tak prosím veliký Héraklés,
aniž by o tom měl tušení,
své někdejší druhy zachránil.

ORFEUS
VŠICHNI
HERÁKLÉS
ORFEUS
HERÁKLÉS
Na Hérakla!
Na Hérakla!
Já nepiju.
To je dobře.
(Připijí si, polehají si, posedají s vínem.)

HERÁKLÉS A HYLÁS

HERÁKLÉS
IÁSÓN
HERÁKLÉS
AKASTOS
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
IÁSÓN
AKASTOS
IÁSÓN
ATALANTA
IÁSÓN

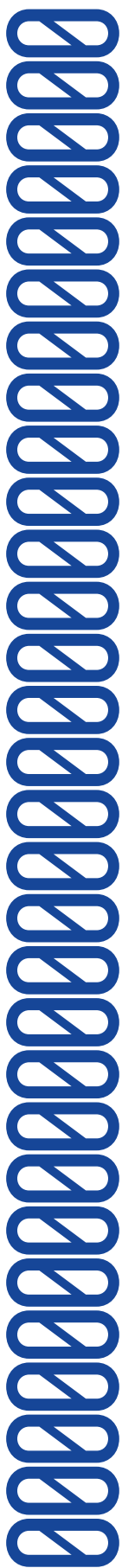
Iásóne... zvedni se.
Co je?
Je to to, co si myslím?
Ty na něm spíš?
No a? Je moje.
Je to Rouno Dia Olympského! Patří do jeho svatyně na hoře Pélion.
Jeho místo je v mojí zemi! Já jsem král Iólku! Pokloň se!
Já jsem právoplatný následník Iolského trůnu. S tvým otcem jsem
měl dohodu. Přivezu Rouno, dostanu trůn. Ty se pokloň mně!
Přivezeš Rouno, budeš král. Tak zněla dohoda. Nic o tom, že ne-
cháš Pélia rozsekat na kousky a uvařit v kotli na polívku součástí
dohody nebylo. Tím jsi pozbyl všechna práva.
Ty to ti je nepříjemný, vid'? Když někdo krutě a podle zabije
tvoje rodiče.
Tvoji rodiče se zabili sami. Jestli narážíš na tohle.
Protože jim tvůj otec násilím sebral trůn. Věznil je a mučil.
No a co? I tak to byla jejich volba.
Vyslal mě pro Rouno, aby se mě zbavil.
Mohls tu plavbu odmítnout.
Musel jsem získat zpátky svůj trůn.
Na to by stačilo porazit otce v boji.
Válka! Koho to zajímá? Kdo se víc proslavil po vyhlazení Tróje?
Agamemnón, nebo Odysseus? Ten, kdo velel vojsku celé země,
nebo ten, kdo cestou z války zabloudil a poznal tak celý známý
svět?
Takže ti šlo o zajímavou story. O legendu o sobě samém. Dobře,
proč ale musel můj otec umřít tak strašnou smrtí?
Jak to pak dopadlo, za to já nemůžu.
Ty nikdy za nic nemůžeš.
Přece... přece jste tam byli se mnou. Přece ji znáte. Zažili jste to-
též, co jsem zažil já. Nikdo jste se neodvážil odporovat. Nikdo jste
ji nezarazil. Ani ty, Akaste. I tys jí ten čin odsouhlasil. I ty jsi vrahem
svého otce.

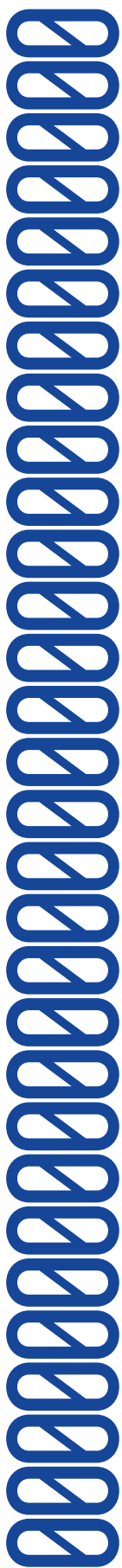
AKASTOS Tys byl náš velitel. Ne ona, ani já.
HÉRAKLÉS Jó, Iásón, líná, nerozhodná sračka.
IÁSÓN Bud' zticha, Hérakle! Opustil jsi nás ani ne ve čtvrtině cesty.
Můžeš se vůbec počítat mezi Argonauty?
HÉRAKLÉS Nemusím, jestli nechceš. Ty sám jsi mě ale pozval.
IÁSÓN Lituju toho! Já jsem tu cestu na rozdíl od tebe dokončil.
A ano, jde mi o dobrou story, Akaste. Chci, aby zaznělo všechno.
Doplníme bílá místa a Orfeus bude pak o tom všem zpívat.
Proto jsem vás pozval.
ORFEUS Ne, milý, já opravdu nemám chut' se ohlížet. Já už jen tiše,
tiše čekám, až si pro mě přijde, nechci ji poplašit.
IÁSÓN Co je to s váma? Přece ta cesta nebyla zbytečná?
HÉRAKLÉS Já k ní podle tebe nepatřím.
IÁSÓN Ty ses urazil?!HÉRAKLÉS První ses urazil ty.
IÁSÓN Dobře, tak začneme u Hérakla.
Za Zlatým Rounem se vydal i největší z hrdinů, Héraklés. Protesto-
val proti zakotvení na Lémnu, ostrově žen. Trucoval na lodi –
ORFEUS Počkej, počkej. Nebylo by na místě osvětlit, co je to ostrov
Lémnos a kdo na něm vlastně žije? *(Divákům)*
Víte, co se stalo na Lémnu?
(Neví. A jestli ví, tak at' klidně poví.)
IÁSÓN Prosím, Orfee. Čekají na tvé písně.
ORFEUS Ne. Já už nezpívám. Víš, jak jsem si rozkousal jazyk tehdy... tam...
ATALANTA To už tě nemůže bolet. Orfee, nenech se přemlouvat.
AKASTOS At' to má trošku hloubku.

ORFEUS Na ostrově skal a sladkých moruší,
na svobodném vonném Lémnu,
pod ochrannou rukou Bohyně Matky
ženy a muži, muži a ženy,
ženy a ženy, muži a muži
žili si pod jasným sluncem,
nazí a bez pout a závazků.
Když ale zavládl Diův řád
a přivedl na svět manželství,
přikoval ženu k muži
a muži dal nad ženou moc.
Lémnijské stařeny, panny i matky
odmítly nové pořádky,
pobily muže do jednoho
a chlapečkům podřízly hrdla.
Po celá léta pak, po celé zimy
oraly, kovaly, lámaly kámen,
cvičily s mečem i oštěpem.
Tak to šlo léta a léta
a ženy sžírala bolest a smutek.
Ten den, kdy se slavná Argó
zjevila ve vodách ostrova Lémnu,
byly už nebohé ženy v hlubokém,
černém smutku,
bolestně toužící po dětech.

IÁSÓN A tak se stalo, že když Argonauti přirazili k břehům, lémnijské
ženy složily tasené zbraně a poddajně vklouzli do našich náručí.

- IÁSÓN** Pamatujete na tu nádhernou tmavookou holku? Schovávala se za skálou a posílala vzduchem něžné polibky mladému Hylovi.
- ATALANTA** Hylás byl Héraklův synek, otrok, milenec či co. A proto to nemohl Héraklés nechat jen tak. A tak se ochotně přihlásil, že bude s Hylem hlídat loď.
- IÁSÓN** „Nenechám tu mladou žhavou děvku, aby tě zprznila, zlatíčko moje,“ zamezil Héraklés Hylovým protestům. A s takovou láskou ho objal, až mu nalomil žebro.
- ATALANTA** A tak jsme čekali a čekali a čekali. Héraklés, Hylás, já o ženy nejevím zájem a Meleágros, můj věrný přítel. A chlapi se nevraceli a nevraceli a nevraceli...
(*Ze tmy se ozývá vzdychání, smích a sténání.*)
Na lodi
- HERÁKLÉS** Hééééééééééééj! My jsme pořád tady!
Hééééééééééééj!
Tak je tohle kurva zájezd gigolů, anebo hrdinná výprava pro Zlatý Rouno?
Musíme, musíme, musíme dál!
Hééééééééééééj! lásóne! Já si tam pro tebe dojdu!
- IÁSÓN** Jenomže cestou se ožral jak hovado a oplodnil. Kolik?
- HERÁKLÉS** Šedesát devět.
- IÁSÓN** Šedesát devět žen.
- ATALANTA** Zatímco Hylás, jeho adoptivní syn, otrok, milenec či co, trčel na palubě zavřený v sudu, kam ho zatloukl sám Héraklés poté, co ho na rozloučenou pokryl slintavými polibky, jako když velký pes olizuje tvářičku nemluvněte, i když to nebožátko křičí a pláče strachy.
- ORFEUS** Nakonec to byl Orfeus, kdo opojným hlasem své lyry přivábil posádku zpět k veslům.
- HERÁKLÉS** Nakonec to byl Héraklés, kdo vyházel do vody všechny ženské, kteréj se podařilo vyškrabat se na loď. Lítal jako rybky, který rybář vyhazuje ze sítě pro jejich špatnou barvu nebo tvar.
- IÁSÓN** Ano, a aby pak nahnal zpoždění, na kterém sám měl nemalý díl viny, vyhlásil soutěž ve veslování.
Musíme, musíme, musíme dál!
Zapři nohy, napni svaly, zatni zuby
at' nás slunce, at' nás žízeň, at' nás ostří nezahubí!
- HERÁKLÉS** Musíme, musíme, musíme dál!
- IÁSÓN** Vyčerpal všechny muže téměř k smrti a sám si zlomil veslo. U další pevniny vystoupil na břeh, v lese si vybral tu největší borovici a hodiny ji rval z kořenů, aby si vytesal nové.
- ATALANTA** To byla šance pro Hyla. Utekl z lodi, utekl od svého otce, pána, milence či co a dobrovolně se nechal unést nymfami.
- HERÁKLÉS** Žije?! Kuliferda, drobeček můj malej!
- IÁSÓN** Argonauti Héraklovi namluvili, že se utopil ve studánci. Tomu on nikdy neuvěřil, opustil Argó a hledá Hyla dodnes.
- HERÁKLÉS** A najde ho, Héraklés najde svého Hyla!
Zítra se znovu vydám po jeho stopách.
- IÁSÓN** To ale nemá cenu, Hérakle.
- HERÁKLÉS** Včera se mi o něm zdálo. Že je zase malinkej a spinká po obídku, schovanej v mojí ložnici jamce jako v pelíšku.
Chudáček, siroteček.
- ATALANTA** Chudáček. A čím vinou?
- HERÁKLÉS** Mojí, mojí vinou. To jsem, Atalanto, nikdy nepopíral. Bohové ale vědí, že jsem nechtěl.

ATALANTA
HÉRAKLÉS Ty nikdy nechceš. A potom pláčeš nad kaluží krve.
Neměl se se mnou přít jeho otec. Měl jsem jenom hlad. Chtěl jsem jenom sníst jeho vola, ale on s ním chtěl nejdřív doorat. Tak jsem ho t'uknul kyjem do hlavy, no. Jenom tak trošku, aby ustoupil. A hlava křup, pukla mu jako skořápka. Najednou koukám, v brázdě si hraje chlapeček...

IÁSÓN Héraklés se stal maličkému Hylovi otcem i matkou. A svou výchovou ho nakonec zahubil.

HÉRAKLÉS Co to kecáš?!

IÁSÓN Hyla nikdy nenajdeš. Leda v podsvětí.

HÉRAKLÉS Drž hubu.

IÁSÓN Říkám jen, že Hylás umřel. Smiř se s tím.

HÉRAKLÉS Já tě zabiju.

IÁSÓN Za co? Já jsem ho nezničil, to spíš ty sám.

HÉRAKLÉS Co si to dovoluješ?!

IÁSÓN Od samotného Hérakla se Hylás naučil, že pořádný chlap může ne jednou, ne dvakrát, ne desetkrát, ale devětašedesátkrát za den, klidně. Cvik dělá mistra. A tak Hylova vysušená schráněčka, zulíbaná, vycucaná, vzrušená až k smrti leží někde v nymfí svatyni jako relikvie. A nymfičky chodí plakat k svému chlapečkovi, který jim zalhal, že ještě může, že ještě vydrží, že může vždycky, klidně tři najednou. Tak skončilo dobrodružství Hérakla a Hyla na lodi Argó.

HÉRAKLÉS Víno!

...

ORFEUS Orfee, dej sem to víno!

HÉRAKLÉS Hérakle, je to rozumné?

ORFEUS „Rozumné“ to asi nebude. Ale jestli se nenapiju, tak tahleta blond'atá sračka přijde o pár zubů.

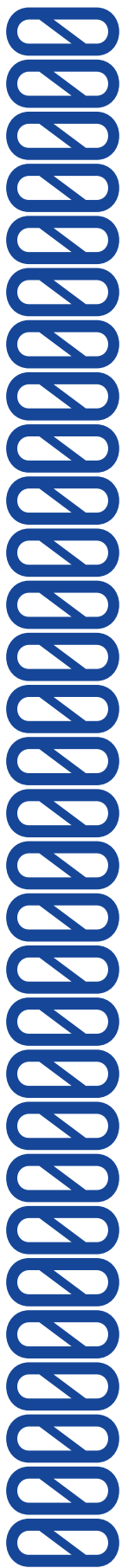
HÉRAKLÉS Za to, že je k tobě upřímný?

ORFEUS A kdo se ho o to prosil, do přiči?

HÉRAKLÉS Dej mi tu flašku, Orfee.
(Héraklés loká víno a hroutí se.)
A zpívej, kurva, to mi pomáhá.

OSTROV VEŠTBY

ORFEUS Kdybych měl upřímně zpívat o cestách lodi Argó a její slavné posádce, zpíval bych o jiskřivém mládí. O radostných očích, v kterých se leskne jen kratičká zkušenost dětství a budoucnost, co nemá hranice. O opálených nohách, které jsou připraveny vydat se kamkoli, bez okovu vztahu, práce, povinností. O hrdých čelech, která neznají rozpaky ani soucit. O zvědavých pohlavích, připravených okusit všechna těla světa. O krvi, která tepe očekáváním. Jenomže čím dál je Argó od domova, tím dál je od krajiny mládí. Z průzkumníků jsou náhle dobyvatelé. S každým dalším nárazem na každý další břeh každé další cizí země noří se hlouběji do vlastní temnoty. Ty toužíš, Hérakle, aby zas všechno bylo jako dřív. I ty toužíš, lásóne, po transfuzi tehdejší mladé čerstvé krve. Jenže jsi chladný a mrtvý. Všichni jsme takoví. Suroví, smutní a povrchní. Ta pout' po neznámých vodách nás nakazila temnotou.

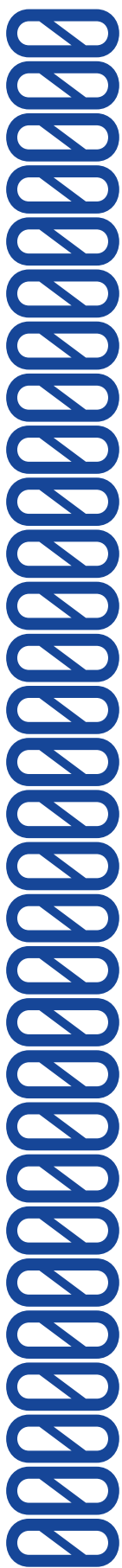
Všechno to voňavé, jiskřivé mládí se proměnilo v páchnoucí ohavnost. Ti z nás, kdo přežili, jsou tak či tak ztracení. Přátelé, rozevřete náruč a pokorně přivítejte smrt.

Měl jsem vás rád. Vrátili jste mi tehdy chuť do života. S láskou jsem na vás dával pozor a kormidloval vaše horké hlavy. Do chvíle, než jsme získali Zlaté Rouno a odrazili od Kolchidských břehů. Pak začal v mojí duši bujet strach jako černá vlhká plíseň. *(Iásónovi)* Pohlédl jsem ti do očí a viděl, že přicházíš o rozum. A pak, po tom, co se stalo na ostrově Věštby, už jsem s vámi nechtěl nic mít. Byla to zbabělost? Pak mi ji odpusťte.

- ATALANTA** Ale ne, Orfee, byl jsi přece nemocný. Nikdo by po tobě nemohl chtít, abys pokračoval dál.
- ORFEUS** Onemocněl jsem z vás. Onemocněl jsem z toho, co jste spáchali. Nezlob se, Iásóne, ale já se nechci ohlížet zpátky. Jednou v životě jsem se ohlédl, a do smrti budu hořce litovat.
- HÉRAKLÉS** Ale hovno. Náhodou podle mě je zdravý to ze sebe všechno vyblejt. Fakt. Hele, já jsem uškrtil vlastní manželku a synkům rozšmelcoval hlavičky o mramorový sloupy. Ještě pár litrů vína a přiznám i to, že bych se měl držet co nejdál od lidí, hlavně teda od těch, co mám rád. Popsal jsi to moc hezky, to, že jsme všichni hováda a zrůdy, ale tyhle ty lidi přišli, aby si poslechli příběh lodi Argó. Takže co se kurva stalo na ostrově Věštby? Sežrali jste někoho?
- ATALANTA** Hérakle!
- HÉRAKLÉS** Ty vole, tak co si mám myslet? Tak je to vždycky, ne? To je to nejhorší, co se může stát. Že omylem sežereš svoje děti nebo tak...
- IÁSÓN** Dobře. Argonauti na ostrově Věštby. Aneb čím se provinila ta hnusná, hnusná zrůda.
- ATALANTA** Neprovinila se sama. To za první. A má nějaké jméno. To za druhé.
- IÁSÓN** Špína zrudná, úchylná.
- ATALANTA** Médea, Iásóne. Médea, tak se jmenuje tvoje žena.
- IÁSÓN** Není to moje žena.
- ATALANTA** Médea, která ti pomohla ukrást Zlaté Rouno.
- IÁSÓN** At' chcípne v bolestech.
- ATALANTA** Médea, bez které by ses pomaličku rozkládal v útrobách hada strážce. Médea, bez které by ten tvůj mýtus vůbec neexistoval.
- IÁSÓN** I ona tím hodně získala. Kdyby zůstala trčet v tom zahnojeným buranově, poslední pes by po ní neštěkl.
- ATALANTA** Tak tedy. Argonauti na ostrově Věštby aneb Čím se provinila princezna Médea, princ Iásón a panenská lovkyně Atalanta.
- AKASTOS** Já bych teda z dovolením začal tím, že když Argonauti po strašném boji za hluboké noci propluli i s uloupeným Zlatým Rounem z Kolchidy do ústí řeky Fásis, tak Iásón, jako by už měli vyhráno, jako by už byli na dohled řeckého pobřeží, jako by zešílel z vonných mastí, kterými léčila jeho rány ta namyšlená píča –
- ATALANTA** – Médea –
- AKASTOS** – vyňal Rouno z truhly a věstil nám všem nehynoucí slávu, děkoval bohům a prosil o podporu na cestě zpět.
- ORFEUS** Zapomněl na díkůvzdání Trojité Bohyni.
- ATALANTA** Matce všeho živého, vládkyni nad Oblohou, Zemí i Mořem. Jejíž krutost je prastará, a proto tak nepochopitelná a zničující.
- AKASTOS** Zlatá kůže posvátného berana navíc zářila do tmy jako maják pro lodě našich nepřátel.

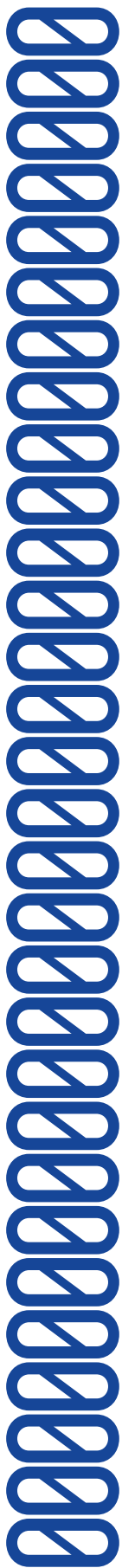

- ORFEUS** Byla to hrubá neopatrnost. A já jsem neměl sílu lásóna krotit tak jako obvykle. Svíjel jsem se v křečích, holý zadek vystrčený nad vodu, abych nepokálel palubu. Horké dny bez přístupu k čerstvé vodě napáchaly mezi posádkou své. Naštěstí tu byla Médea. Vytrhla lásónovi Rouno, rozpřáhla ruce a s tváří vyvrácenou k nebi se modlila: „Trojitá královno, slyš mě a odpusť. Nikoli dobrovolně jsem vstoupila na tuto loď, nikoli dobrovolně jsem oloupila Hada o Zlaté Rouno, nikoli dobrovolně jsem zradila svého otce. Ty sama, všemohoucí, jsi mi vnukla toto šílenství, nevím proč. Řekni jen slovo a silou, kterou mě obdařila, potopím pyšnou loď Argó. Řekni jen slovo a ponořím tuto dýku hluboko do svých vlastních prsou a do prsou plavého lásóna, kterého mě přinutila milovat bez rozumu. Řekni jen slovo, Královno s ptačí tváří! Nežádám pro sebe žádného práva, sloužím ti věrně, zbožňuji tě beznadějně. Ale doved', prosím tě, tuto loď a s ní i ono prokleté Rouno šťastně zpět do Řecku a dovol, abych byla královnou s lásónem jako svým králem.“
- HÉRAKLÉS** Bravo! Bravo, Orfee! Nejlepší Médea, jakou jsem viděl.
AKASTOS V tu chvíli zahřmělo. To bylo divný. Proč Zeus zahřměl právě v tu chvíli?
- ATALANTA** Blbečku! Bohyně hřměla v horách Kréty a Kavkazu, ještě když se Zeus batolil v prachu rodné jeskyně.
- AKASTOS** To říkáš ty, nebo ta pomatená kráva?
HÉRAKLÉS Jestli ještě jednou o ní řekneš, že je píča nebo kráva, tak ti urvu ruku a nacpu ti ji do držky a pak ti urvu hlavu a narvu ti jí i s tou rukou do prdele, ty malej sráčí!
- ORFEUS** Hérakle!
HÉRAKLÉS Co je, vole? Dozvim se konečně, co se tam stalo?
ORFEUS Tu sračku nakonec chytili skoro všichni. Lopotili se u vesel, supěli a potili se jako voli za pluhem. Když tu se u přídě vynořil plavec a průzkumník Eufémos se zprávou, že na moři na nás číhá flotila prince Apsyrta.
- HÉRAKLÉS** A to je do prdele kdo?
ATALANTA Médein bratr.
HÉRAKLÉS A jak se tam kurva dostal?
IÁSÓN Patrně proplul jiným kanálem delty.
HÉRAKLÉS Ok.
- ATALANTA** Na noc zakotvili ve slepém rameni Dunaje, skryti v rákosí.
ORFEUS Byla to strašná noc. Padal hustý déšť.
(*Orfeus padne do transu. Křičí a zmítá se v křečích.*)
At' Zem, Světla zář, at' Zem, Slunce jas o té vraždě ví!
At' Zem, Světla pruh, at' Zem, Slunce třpyt o té ženě ví!
- ATALANTA** Orfee, tiše. Uklidni se. Hej.
ORFEUS Proč běs, hněv a vztek, proč ta řada vražd?
Proč tmu, čerň a krev vražd v sobě a na sobě máš?
- ATALANTA** (*Akastovi*) Na tři k zemi.
Raz, dva, tři.
(*Berou Orfea, povalí ho na zem, leží na něm.*)
- AKASTOS** Uklidni se. Pomalu dýchej. Nádech. Pomalu. Výdech.
ORFEUS Na malé kousky – na maličkaté kousky.
ATALANTA Pšt.
ORFEUS Nikdo je nikdy nespojí. Nikdo... nikdy... nespojí...

IÁSÓN Napij se.
ATALANTA Orfee? Slyšíš nás?
ORFEUS Jo... slyším.
ATALANTA To je to pořád tak zlý?
ORFEUS Občas. Stává se mi to, od malička.
HÉRAKLÉS Co... co to je za svinstvo?
ORFEUS Smrt, smrt ve všech svých barvách, se vším křikem, slizem, puchem. Tou mou slavnou cestou do podsvětí se to pravda hodně zhoršilo. Omlouvám se. Kde jsme skončili?

AKASTOS Rozkousal si jazyk, chudák Orfeus.
ORFEUS Ano, od té doby –
HÉRAKLÉS Nezpíváš, my víme.
AKASTOS A Médea, ta... mocná čarodějka, ležela schoulená na palubě a nehla pro něj prstem.
IÁSÓN Nemohla mu pomoci.
AKASTOS Najednou.
IÁSÓN Věř mi. Kdyby mohla, uleví mu.
AKASTOS A proč by jako nemohla?
IÁSÓN Její moc byla oslabena.
AKASTOS Chudinka, byla celá uondaná z toho věčného opalování se na přídí.
ATALANTA Menstruovala, ty blbečku.
HÉRAKLÉS Tak to musel bejt masakr –
ATALANTA Hérakle, já tě varuju.
IÁSÓN Ráno se probudili obklopeni flotilou prince Apsyrta v úhledném půlměsíci.
AKASTOS Apsyrtos stanul na přídí a zvolal: „Spáchali jste tři velké a předem uvážené zločiny, Řekové. První zločin, z něhož vás viním, je únos mé jediné a milované sestry Médey.“
VŠICHNI Princezna Médea s námi šla dobrovolně.
AKASTOS „Druhým zločinem je bezbožná loupež Zlatého Rouna.“
IÁSÓN Zlaté Rouno je nesporně majetkem Dia, princí, vracíme jej jeho majiteli.
AKASTOS „Žádám vás, abyste mě neoslovovali princí, ale ‚králi‘ nebo ‚veličenstvo‘. Nebot’ můj otec, král Aiétés, podlehl strašné ráně, kterou ho probodl jeden z vás, což je vaším třetím zločinem.“
ATALANTA Měl být moudřejší a nestavět se mi do cesty se zbraní ruce. Jsem panenská lovkyně bohyně Artemidy. Jsem nedotknutelná. To sama Artemis ho stihla v trestu.
AKASTOS „Tak se tedy pomstím bohyni.“
ATALANTA Pozor na jazyk, Veličenstvo. Bohyně, která se těší úctě i v těchto končinách, je nejmstivější ze všech božstev.
AKASTOS „Jak si tedy představuješ splnění pomsty za vraždu mého otce?“
ATALANTA Radím ti, aby sis na ostrově Věštby vyžádal věštbu bohyně Artemidy. Jestli jsem zhřešila, přijdu si k tobě dobrovolně pro trest.
ORFEUS Veličenstvo, na světě není rozporu, který by nešlo řešit přátelsky. Válka vrší mrtvoly, tak jako podzimní víchř vrší žaludy v lese. Opatrnost je pro mladého krále skvělá vlastnost a sluší mu lépe než statečnost, kterou máš v plné víře.
Dál vyprávět nebudu.
HÉRAKLÉS Orfee.
ORFEUS Ne.
HÉRAKLÉS To zvládneš.
ORFEUS Ne. Je mi zle.

(Na ostrově Věštby. Atalanta od krve)

ATALANTA Přátelé. Můžeme si všichni oddychnout.
Já, Médea i Zlaté Rouno jsme přežily noc na ostrově Věštby.
Co je vám? Proč nic neříkáte?

AKASTOS Co se ti stalo?

ATALANTA Nic. Vůbec nic.

ORFEUS Jsi celá od krve.

ATALANTA A... aha.
No... vidíte to.
Aspoň, že vy jste díky naší...
naší...
oběti!
zůstali čistí.

HÉRAKLÉS Koho jste tam v té tmě obětovali?

ATALANTA Musíme, musíme, musíme dál.
Dokud nesmyjeme tu poskvrnu
z rukou i zlaté vlny Rouna.
Odejdu s lásónem a Médeou.
My proplujem Dunajem a půjdeme po souši.
Vy poplujete Bosporem a budete čelit nepřátelským lodím.
Ticho!
Slyšíte?
Slyšíte to?
Kdo to křičí?

HÉRAKLÉS To jsou ptáci.

ORFEUS Na malé kousky – na maličkaté kousky.

ATALANTA Aha... ptáci...
Slétají se na ostrov,
klovou a bijou křídly o sebe.
Nemáte někdo čisté... čistší šaty?

ORFEUS Nikdo je nikdy nespojí.

ATALANTA lásón vám bude tvrdit,
že mě chtěl Médein bratr zabít.
Médea vám zkusí namluvit,
že ho probodla sama Bohyně.
Nevěřte jim.
Byla to odporná, úkladná vražda.
Žádná oběť, bohapustá vražda.
Číhali jsme na něj ve tmě,
tak jako trojice tichých mrštných šelem.
Z Artemidiny svatyně stoupá vůně obětí.
Měsíc nad ostrovem sklání tvář
a světlem obkresluje varovný prst cypřiše.
Apsyrtos vystoupí z lod'ky
a tápe černočernou tmou.
Po čuchu hledá cestu k chrámu.
Tiše se připlazíme na dosah.
Když Médea náhle vzkřikne:
„Tady jsem bratře, já i Atalanta.
Držím ji pevně, bodni ji.
Musíš, musíš, musíš pomstít otce.“
Tak jako mrštná kobra
se najednou lásón vrhne vpřed
a dobře mířenou ranou

protne Apsyrtovi slabiny.
Ten příšerně zavyje bolestí
a těžce padá k zemi.
Tmou blýskne nůž,
Apsyrtos zalyká se krví,
která mu v horkém gejzíru
tryská z prot'atého hrdla.
Iásón funí a lopotí se,
když mrtvému řeže uši,
aby ho duch prince Apsyrta nezaslechl.
Nocí se nese praskot,
jak mu rve silou nos z lebky,
aby ho duch prince Apsyrta nevyčmuchal.
Nakonec ut'al mu nohy i ruce,
aby ho duch prince Apsyrta nemohl honit a lapit.
Kdybyste slyšeli, jak Iásón vrčel,
když třikrát olízl z nože krev a
třikrát po sobě volal:
„Duchu, to jsem nebyl já.“
Šelmám a ptactvu na pospas,
leží tam ladem torzo nebohého těla.
A proto sedněte k veslům a plujte rychle pryč.
Chcete-li, sejdeme se na ostrově Aiaia.
Chcete-li, můžeme se navždy rozejít.

HÉRAKLÉS
IÁSÓN
ATALANTA
HÉRAKLÉS
IÁSÓN
HÉRAKLÉS
IÁSÓN

Ty vole, no do prdele.
Stejně to nepomohlo. Vidíš ho, Atalanto? Támhle sedí.
Vím o něm od chvíle, co jsem přišla.
O kom to mluvíte?
Támhle, sedí tam duch Médeina bratra.
Jo, aha.
Je pořád se mnou. Plaval naznak za naší lod'kou proti proudu
Dunaje, a když jsme pak vkročili na pevnou zem, už na nás čekal
na rozcestí, na plochem vyhrátém kameni. Ta naše cesta s Rou-
nem, to bylo něco příšerného. Chrčení Apsyrtova ducha. Ubreče-
ná Médea a zarytě mlčící Atalanta, celé dny a celé noci.

ATALANTA
IÁSÓN
ATALANTA

IÁSÓN

Nevěděla jsem, co bych měla říct.
Ani ses na nás nepodívala. Oči pořád upřené vpřed.
Styděla jsem se. A měla jsem z vás strach. Iásóne, ty jsi vrčel a
lízal jsi jeho krev?!

Já vim, já to vim. Sám mám ze sebe strach a cítím cukání té bes-
tie schované na dně vlastní duše. Médea, když zrovna nebrečela,
nutila mě k slibům a přísahám. „Nikdy tě nezklamou a věřím, že ty
nikdy nezklameš mě. Slib mi, že budu tvou ženou. Slib mi to. Slib
mi to. Přišla jsem o domov, otce, bratra. Musíš, musíš, musíš.“ A já
jsem ji pořád dokola konejšil a přísahal a viděl, že mi stejně nevěří,
že mě už předem podezírá ze zrady. Vlastně mi nikdy nedala šanci,
abych se zachoval správně.

HÉRAKLÉS

IÁSÓN
HÉRAKLÉS
IÁSÓN
HÉRAKLÉS
ORFEUS

Ty vole, ty seš, Iásóne, tak příšerná sračka.
Co na tobě do prdele viděla?
Něco novýho tam nemáš?
Rozbředlej nerozhodnej puding.
Stokrát ohraná písnička.
Kdy už konečně přestaneš fňukat?
Nechte toho! Je třeba očistit se od vražd.
(Očistný tanec)

MOSYNOICHOVÉ

(Objeví se Akastos, který se před časem vytratil. Má kopí na konci s hřebenem, košík plný ořechů a ovoce, obličej má pomalovaný pruhy zelené a žluté barvy. Vystrčí na ně zadek, na každé pěstě má namalované oko. Všichni se smějí.)

IÁSÓN
AKASTOS

Akorát seš málo tlustej.
Jsem ten nejtlustší synáček náčelníka Mosynoichů a tohle vám posílá můj tatínek.

IÁSÓN
AKASTOS

Co si žádáš za své vzácné dary, chlapče?
Spokojím se s támhleťou ženou, třebaže není nejmladší a vypadá napůl vyhladovělá. Ale nemusíš se bát, za pár týdnů bude k nerozeznání od zralé dýně. Na důkaz, že jí pro její hubenost nepohrdám, budu s ní teď a tady obcovat.

(Začne kolem Atalanty tančit vilný tanec a strhávat ze sebe svršky. Atalanta se mu snaží uniknout, on ji pronásleduje. Orfeus mu nastaví nohu, Akastos padá. Všichni ho obklopí. Iásón rozdělí pohostění z koše mezi ostatní. Svačinka.)

ATALANTA
ORFEUS
ATALANTA

To Meleágros mu nastavil nohu.
Odhodlaný se za tebe porvat do krve.
Pořád ve střehu, vždy připraven mě bránit. Jako bych to nedokázala sama. Sedět vedle něj u vesla, uvězněná v panenském pásu, denně vystavená jeho péči, dotykům a láskyplnému dozoru a poslouchat vaše vtipy a poznámky...

AKASTOS
ATALANTA

Proto sis pak přisedla vedle Melanióna a trávila čas hlavně s ním?
Chtěla jsem Meleágra urazit, abych měla od té jeho péče na chvíli pokoj. Kdybych tušila, že nám zbývá tak strašně málo času, nepustila bych jeho ruku ze své. Nechala bych rozetnout svůj panenský pás a spala s ním klidně rovnou na lodi, za bílého dne, před očima všech. Můj život bez něj to je páchnoucí, tiché spáleniště. Nedokážu... nechci bez něj žít!

PŘÁSTKY

HÉRAKLÉS

Poslouchejte, když jsem se vracel z podsvětí, uslintanýho Kerbera na řetěze, potkal jsem jednu ženskou...

ORFEUS
HÉRAKLÉS

Hérakle, teď ne.
Orfee, mlč, nejseš můj fotr, abys mě pořád okřikoval.
Já chci říct něco důležitýho.

ATALANTA
HÉRAKLÉS

Nemůžeme být chvíli z ticha?
Počkej, lásko, celou dobu jsem tě bedlivě poslouchal. I tebe, lásóne. I tebe, Akaste. I tebe, Orfee, jak si vykládat o tý temnotě a strachu a nečinnosti a tyhlety věci. A něco mě napadlo –

ATALANTA
HÉRAKLÉS

Bohové! Héraklés má nápad!
Hele, víte co?! Když vás to nezajímá, tak si polibte prdel!
(Odchází.)

IÁSÓN
ORFEUS

Kolik mu dáme?
Ještě chvíli.

—

VŠICHNI Počkej. Nás to zajímá.
(*Hned se vrátí.*)

HÉRAKLÉS Takže: Potkal jsem jednu zajímavou ženskou a ta mi řekla, že prej štěstí člověka visí na tenkym vlákně. A kdo to své vlákno drží pevně v ruce, nemůže propadnout zoufalství.

ATALANTA Díky, to jsi nám moc pomohl.

HÉRAKLÉS Ne, počkej, já jsem si taky říkal, že to jsou takový obecný sračky venkovské filosofů. Ale ta ženská byla docela zajímavá, tak jsem jí nechal volnou ruku, ať mě teda zkusí vyléčit. A já bych to ted' chtěl zkusit na vás.

AKASTOS Ted' hned?

HÉRAKLÉS No.

ORFEUS Je už pozdě.

IÁSÓN No právě, já nevím –

HÉRAKLÉS lásóne, zrovna ty, taková –

IÁSÓN Jo, dobře, dobře.

HÉRAKLÉS Orfee... je to fakt zážitek.

ORFEUS Zkusit se to může, no...

ATALANTA Radši bych věděla dopředu, co to bude...

AKASTOS Já žádný problémy nemam...

HÉRAKLÉS Jasně.
(*Líčí muže na ženy. Rozpouští Atalantě vlasy.
Vkládá jim do rukou vlákno.*)
Ta žena mě naučila příst. Oblékla mě do šatů, upletla mi copánky a posadila ke kolovrátku. A já jsem poznal, jak měkká vlna, vrčící kolo a tichý zpěv odvádějí moji mysl daleko, daleko od všech hrůz, který jsem kdy spáchal. Duchové mých dětí, kterým jsem roztříštil hlavičky o sloupoví chrámu a kvůli kterým nevydržím střízlivej dyl než tejden, mě v ženské podobě nepoznali.
Štěstí člověka visí na tenkém vlákně. A kdo to své vlákno drží pevně v ruce, nemůže propadnout zoufalství. Zkuste být na chvíli ženami, zkuste vzít do prstů vlákno a příst. Nechte myšlenky, ať se rozběhnou jako stádečko ovcí po kopcích.

KLEITÉ/ORFEUS Můžu tu o Argonautech a králi Kyzikovi?

HÉRAKLÉS Nemusíš se ptát, mluv, o čem potřebuješ mluvit.

KLEITÉ/ORFEUS Argonauti a král Kyzikos.

AKASTOS/ALKÉTIS Miláček můj, o malinko mladší. Můj muž.

ORFEUS/KLEITÉ Svatební hostina vrcholí.
Nikdo nás neuslyší, nestyd' se, broučku.
Sotva jsem ho zavedla do ložnice, sotva jsem ho svlékla, sotva jsem se ho dotkla – poprvé jako nevěsta ženicha, přistála Argó u našich břehů.
Sluha buší na dveře. Kyzikos vstává, obléká se, já vrním a škemrám, ať se ke mně vrátí.
Ale on už běží polonahý k přístavu. Vítá tu Řeckou chamrad' a nadšeně je zve k svatebnímu ohni.
Ti zpocení chlapi u ohně strašně řvou. Vypráví oplzlé historky o ženách z Lémnu, které prý zabily svoje muže. „Když tady Akastos poprvé zasunul, tak jenom zakníknul a bylo po všem. Hahahahahahaha.“

AKASTOS/ALKÉTIS Akastos? Akastos z lóiku?

ORFEUS/KLEITÉ Co já vím. Prostě Akastos.
Slyším smích svého muže a vím, že dneska už nepřijde. Vztekle hryžu polštář, nechci se rozbřechet.

IÁSÓN/MÉDEA
ORFEUS/KLEITÉ

Oplzlé vtipy. To ke svatbám patří. Ani nás jich neušetřili. Slyším hádku. Pak začne někdo zpívat, nádherně a všichni najednou zmlknou. Ten zpěv mi rozechvívá útroby, je něžný a bolavý, jako bublinka vzduchu běží žilami, až praskne u srdce a odtud pošle prudkou vlnu do břicha. Hlasitě se rozvzlykám. Už to nejde zastavit.

IÁSÓN/MÉDEA

Miluju, miluju nesnesitelnou vášní. Bolest, kterou cítím, tepe pod hrudní kostí těsně u pupku a zařezává se hluboko pod můj týl, nakoso, jako by byl bůžek Lásky prohnal mnou šíp vystřelený zdola. Hlasitě se rozvzlykám. Už to nejde zastavit.

ORFEUS/KLEITÉ

Později, slunce už dávno vyšlo, se probouzím. Kyzikos se plíží ložnicí, zakopne o židli. „Do prdele.“ A padne do postele. Páchne vyhaslým ohništěm a vínem. Přitulí se. Omlouvá se a vypráví (jazyk se mu plete) o tom, jak Héraklés pořád líbá svého Hyla a ten se na něj usmívá, ale bokem si odplivuje. Ukaž mi, jak, jak ho líbá? Ruka mi sklouzne mezi jeho nohy a Kyzikos s omluvami usíná. Prázdnost. Argonauti mi ukradli svatební noc.

AKASTOS/ALKÉSTIS
IÁSÓN/MÉDEA
ORFEUS/KLEITÉ

Argonauti mi ukradli bratra.

Argonauti mi ukradli domov.

Vidím Argó, jak vplouvá do krvavých červánků. Konečně. Otroci uhasínají ohniště a zasypávají pískem kolečka zvratků, psi se sbíhají na okousané kosti. Vymačkám šťávu z pomerančů a nesu ji mému králi do ložnice. Konečně sami, slunce i řecká loď sklouzli za obzor. Žíznavě pije a chce si ještě smýt pot kocoviny. „Nikam nechod, mně to nevadí.“ Rozvřeští se trubka. Poplašný signál. Kyzikos vstává, obléká se, bere kopí a běží k přístavu. Vycházím na balkon. Hlas trubky sílí, jako by do ní dul samotný Zeus. Bohové se smějí, když vyhání bojácné stádo z ohrady a prchající dobytek rozdupává křoviny. Naši se řítí ze stráně s pochodněmi v rukou. *(Zarazí se, vidí, co bude následovat.)*

HÉRAKLÉS
ORFEUS/KLEITÉ

Co se děje? Chceš si odpočinout?

Ne. Ne... budu mluvit dál.

Héraklés střílí skrze jejich plameny a hořící šípy jim probodávají srdce. Ten spratek Hylás se po něm opičí. Akastos pŕlí tváře mužů až po šíji. Héraklés odhazuje luk a bere do ruky kyj. Jako když velký les padá pod častými údery sekery mladých dřevorubců, tak tvrdé zuby a kosti zní ranami a zem se bělá pokrytá mozkem. Iásón běhá po hlavách a mokvajících tělech jako temná bouře nad propastí. Kyzikos běží ze svahu. Iásón vrhá svůj oštěp a ten míří mému muži přímo do slabin. Do slabin! O svatební noci.

HÉRAKLÉS

Bylo to Iásónovo poprvé, poprvé prot'al živé maso člověka. A nemohl se toho nabažit.

ORFEUS/KLEITÉ

Kyzikos sténá, stisknutými zuby kouše do země a s chroptěním vytrhuje zrudlé kopí. Argonauti se ženou do města, jako by jim to nestačilo. A město je hořící mraveniště, křičí a sténá. Zavírám dveře na balkon. Stelu postel. Kolem hrdla uvazuju smyčku. Zadrhnu provaz. *(Orfeus pláče.)*

HÉRAKLÉS
ORFEUS

Chceš skončit?

Jo.

(Héraklés mu omývá tvář vodou. Smývá mu ženské líčení.)

ATALANTA	Když jsme s prvními paprsky spatřili tu spoušť, kormidelník Tífis se rozeřval hrůzou. Zmožen vínem a únavou v noci usnul u kormidla, ruka mu sklouzla a stočila loď znovu k vašim břehům. Kyzikos nepoznal Iásóna, Iásón nepoznal Kyzika, z přátel se stali vrazi. Umyli jsme se třikrát v pramenité vodě a převlékli si šaty. Obětovali černé ovce a se skloněnými hlavami vylili jejich krev duchům k uhašení jejich pomstychtivé žízně.
ORFEUS	Zapomněli jsme na Kleité. Její duch nás následoval, schovaný v lodní truhle, až sem.
ATALANTA, HÉRAKLÉS	Ty vole. No do prdele.
ORFEUS	Byla tak mladá. A zamilovaná. Vůbec se to nemuselo stát. <i>(Iásónovi)</i> Kdybys mě jednou poslechl! K čemu jsem ti byl? Aby se vám u písniček líp veslovalo?! Já tady ale nejsem od zpívání písniček. Já jsem sestoupil do nejzazších hlubin temnoty. Já jsem pohlédl Hádovi do očí. Já vím, co dovedou bozi, když je rozzlobíš, a proto si mě měl poslouchat. Varoval jsem tě, prosil, přikazoval, abys obětoval Bohyni, než vstoupíme na cizí půdu, než usedneme k cizímu ohni. Ale ty jsi byl lačný vína a masa. Celá ta noční bitva, to byla tvoje vina.
IÁSÓN/MÉDEA	Moje? To se vám hodí shodit všechnu vinu na mě.
ATALANTA	A na koho? Tys tomu velel.
ORFEUS	„Poroučím ti, abys byl z ticha!“ Tos mi řek. Spratek drzej. To svět neviděl.
IÁSÓN/MÉDEA	Orfee, příteli...
ORFEUS	Prosim tě, nemluv na mě. Že já jsem sem vůbec lezl. <i>(Odchází, možná začne zpívat.)</i>
IÁSÓN/MÉDEA	<i>(Ticho, všichni koukají, naštvané Orfeus, to ještě nezažili.)</i>
ATALANTA	V té bitvě tehdy... z Argonautů nikdo nepadl?
IÁSÓN/MÉDEA	Co se tak blbě ptáš? Sám dobře víš, že ne.
ATALANTA	Pak soudím, že vás bohyně přeci jenom chránila.
HÉRAKLÉS	Copak si nevzpomínáš na tu hrůzu? Zem byla prosáklá teplou krví, nešlo ji přejít suchou nohou.
IÁSÓN/MÉDEA	Počkejte.
HÉRAKLÉS	Nevzpomínám. Tehdy jsme se ještě neznali.
IÁSÓN/MÉDEA	Chlapi –
HÉRAKLÉS	To není Iásón.
IÁSÓN/MÉDEA	Krásný dobrý den, přátelé.
HÉRAKLÉS	Nebudete teď dělat, že se neznáme, že ne? <i>(Objímají se s Héraklem.)</i>
HÉRAKLÉS	Médeo. Moc mě těší.
IÁSÓN/MÉDEA	Médea, těší mě.
AKASTOS/ALKÉSTIS	Ale my se známe.
IÁSÓN/MÉDEA	Ano? Odpusť, nevzpomínám si...
AKASTOS/ALKÉSTIS	Nevzpomínáš si! Jsem Alkéstis. Dcera Pélioiva, Akastos z Iólku je můj bratr. Jedna z těch sester, co zmámené tvou mocí zavraždily vlastního otce.

Dlouhé měsíce poté, co Argó odplula od našich břehů a my už se dávno smířili s tím, že jsme nadobro přišli o bratra, dorazila do paláce mého otce zpráva, že slavná Argó právě kotví v přístavu. A přiváží Zlaté Rouno.

IÁSÓN/MÉDEA	Každý, kdo kdy spatřil Argó blížít se ke svým břehům, by udělal lépe, kdyby se oběsil nebo utekl. Dokud jsem neuviděla tu lod' přistát u břehů Kolchidy, byla jsem mocná a nedotknutelná.
HÉRAKLÉS AKASTOS/ALKÉSTIS	Počkej, Médeo, nech ji mluvit, nech myšlenky se rozběhnout. Otec se zděsil, nepočítal s tím, že Iásón přežije. Ale my jsme se těšily a netrpělivě čekaly, až Akastos projde branami města, že se vrátí domů. Jenomže branami města prošla první Médea a bez okolků vkročila do mého rodného domu.
IÁSÓN/MÉDEA	Zítřka okolo poledne zemře král Peliás krvavou smrtí, kterou si zvolí sám. Argonauti, na vás nepadne jeho krev, já sama vykonám pomstu. Veslujte s Argó do zálivu a skryjte se tam. Až uvidíte z paláce stoupat rudý dým, vraťte se do města a zmocněte se ho. Nikdo se vám nepostaví na odpor.
AKASTOS/ALKÉSTIS IÁSÓN/MÉDEA AKASTOS/ALKÉSTIS IÁSÓN/MÉDEA	Copak tě do jednoho poslechli? Zírali s hubama dokořán a nikdo nepromluvil slova. Ani Akastos? Ani ten. Sklopil oči a št'oural oštěpem v písku. Asi tolik se zasadil o záchranu svého otce.
AKASTOS/ALKÉSTIS	Najednou stojí před námi, přede mnou, sestrami, otcem. Médea, cizinka. Dneska mi to připadá skoro k smíchu, taková průhledná komedie. Médea nevraždí jenom tak. Médea se převlékne za stařenu a kouzlem se promění v krásnou mladou dívku. Médea nabízí otci věčné mládí zcela zdarma. Médea rozseká na kousky starého berana, Médea vaří ty kusy masa v bylinách. Z vývaru vyskočí mladé jehně a vesele pobíhá chodbami domu. Věčné mládí. Objednávejte u Médey. Otec, ten pošetilý stařec, je ohromen a sám si lehá na obětní oltář, touží vládnout ještě mnoho let, touží být uvařen jako ten starý beran. Médea rozdává mně a sestrám sekery. „Staré krve ho zbavte, já pak prázdné cévy mu jinošskou naplním krví! Otcův život i věk teď spočívá ve vašich rukou: jestliže cítíte lásku a pevnou naději máte, prokažte otci službu a zbraní vypud'te stáří, vetkněte do těla zbraň, ať zkažené krve se zbaví.“ Médea vaří kusy otce v bylinách. Médein šílený smích. Tma. Na uplatnění reklamace nemáte právo. Jak jsme mohly bejt tak blbý?
IÁSÓN/MÉDEA	Ty za to nemůžeš, Alkestis. Tvůj rozum byl zahalen kouřem z mých bylin. To Trojitá Bohyně, Strašná Matka, ta mě štve, ovládající mou duši a činíc mě plavidlem svého nesmiřitelného hněvu, dokud se mnou neskončí, jsem všem městům, kde bych bydlela, stejně nebezpečná jako dýmající pochodeň v ječném poli. Zasvěcená kněžka Bohyně je pronásledována kletbou dvojité přirozenosti. Krvavě a lstivě strojí úklady proti své vlastní nevinnosti, v mukách ničí ty, kteří ji nejvíc milují, a aby zahlala osamělost, naplňuje svůj dům slabochy, lháři a ničemy.
ATALANTA	Matka? Může být matka tak krutá ke svým dcerám? Kdybych se jí tak strašně nebála, už dávno bych vykřičela do světa –
HÉRAKLÉS IÁSÓN/MÉDEA ATALANTA	Atalanto! Bud' opatrná. Proč? Jak by mi mohla ještě víc ublížit? Můžu taky něco říct, že jo?

HÉRAKLÉS
ATALANTA

Jasně. Všechno, co potřebuješ.

Když jsme se s Meleágrem vraceli domů, ve svatyni na hoře Artemisión jsem vystoupila ze služeb bohyně a odevzdala jí svůj pás a luk. Vydrželi jsme to dlouhé měsíce a najednou byla všechna trpělivost pryč, nedošli jsme ani do nejbližšího stavení, hned vedle chrámu, v řídkém křoví, jsme se rychle svlékli a náš křik a smích a sténání se odrážely od hory k hoře.

IÁSÓN/MÉDEA
ATALANTA

K tobě tedy byla matka milosrdná.

Já bych nepředbíhala. Melanión, který tak jako my mířil z Argó domů, nás asi viděl nebo poznal po hlase. Předběhl nás a všechno vyžvanil Meleágrově ženě Kleopatře. Ta našla ve skříni své tchyně oharek, který matka dostala při Meleágrově narození společně s věštbou, že její syn bude žít, dokud oharek neshoří. Tušíte asi, co s ním provedla. Uprostřed noci jsem se probudila nezvyklým horkem. Meleágros sípal rozpálený horečkou. A zase křičel a zase sténal, jenomže teď měl v očích bolest a čirou hrůzu. Než vyšlo slunce, byl mrtvý a já těhotná.

HÉRAKLÉS
ATALANTA

Ale říkala jsi, že jste s Melaniónem manželé.

Vzala jsem si ho, aby měl chlapeček otce. O tom, co Melanión provedl, jsem donedávna neměla ani tušení. Ale navštívila nás milá paní Kleopatra a svěřila se mi, kdože nás to tehdy udal. Nevím, jestli chtěla jen ulevit svědomí nebo mě chtěla zničit úplně –

AKASTOS/ALKÉSTIS

Copak nás Trojitá Bohyně nemá ani trochu ráda?

MATKA

*Intenzivní hudba, Atalanta zpívá a řve.
Tanec bohyně v mokré hlíně.*

BOHYNĚ/ATALANTA

Země, nebe a moře se rozdělily, ale zůstaly jedním tvarem. Zrodila se Velká Trojitá Bohyně. A sama se vznášela mezi holou zemí, prázdnou vodou a tichým vzduchem. Zamnula si ruce a z tepla jejích dlaní se zrodil had. Dovolila mu, aby do ní pronikl.

Hudba zpěv/křik.

Vytryskly řeky, zvedly se hory, vody se naplnily rybami, v zemi se ukryli plazi, vzduch se rozezněl ptactvem a na horách stanul člověk, aby si prohlédl svět. Velká Trojitá Bohyně dala si jméno Rheia a stvořila pro sebe milence Krona. Společně zplodili Dia.

Zjevuje se Bůh.

Ten svého otce vykastroval a zabil, vetřel se do přízně své matky v podobě kukačky a stal se jejím milencem.

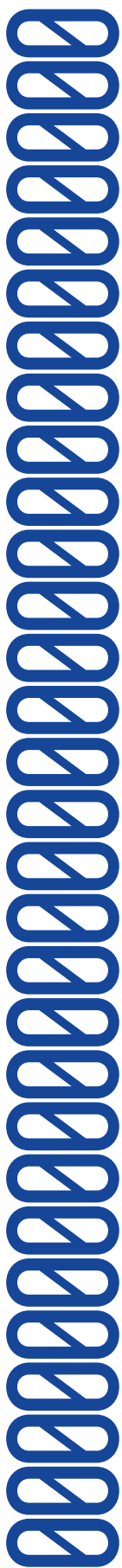
BŮH/AKASTOS
BOHYNĚ/ATALANTA
BŮH/AKASTOS
BOHYNĚ/ATALANTA

Budu tvým pánem a budu ti dávat příkazy, co činit.

Hořím zvědavostí, synku.

Já jsem Jediný Vladař Všech Věcí. Ode dneška.

Vládni, vládni. Ráda si odpočinu.

BŮH/AKASTOS Právě jsem vynalezl Čas, který započal mým příchodem.
BOHYNĚ/ATALANTA Čas? Copak to je, zlatíčko?
BŮH/AKASTOS Už nebudeme žít v kolísavém mýtu, budeme mít data, historii a posloupnost.

BOHYNĚ/ATALANTA Budiž, mějme čas, i když obávám se, přinese víc úzkosti než radosti.

BŮH/AKASTOS Čas bude se svým podrobným řetězem příčin a následků podstatou logiky.

BOHYNĚ/ATALANTA Samozřejmě, používej logiky k ospravedlnění svých budoucích omylů.
(Vrazí jí facku.)

BŮH/AKASTOS Roztáhni nohy. Je třeba plodit děti.

BOHYNĚ/ATALANTA Tos neměl, synáčku.

BŮH/AKASTOS Neříkej mi synáčku. Odteď jsi moje manželka. A jmenuješ se Héra.

BOHYNĚ/ATALANTA Nemusíš tolik křičet.

BŮH/AKASTOS Manželství je svazek na celý život.

BOHYNĚ/ATALANTA I když bude strašně nešťastné?

BŮH/AKASTOS Ano. Svět musí dostat řád.

BOHYNĚ/ATALANTA Ty dobře víš, že to matka rozmlouvá se svým dítětem dávno před jeho narozením, to matka je s dítětem spojena šňůrou. Kdežto otcem může být kdekdo. Proto sis vymyslel manželství a zakázal ženám obcovat s jinými muži?

BŮH/AKASTOS (Vrazí jí facku.)

BOHYNĚ/ATALANTA Jedině řád umožňuje pokrok.

BŮH/AKASTOS Jedině z chaosu vzejde nový život.

BOHYNĚ/ATALANTA To jsou jen staré pověry. Pokud se na poli o slavnostech ječmene nebude souložit skrz naskrz všichni se všema, nevzejde zrno a podobný píčoviny.

BOHYNĚ/ATALANTA Píčoviny... A vzešlo snad zrno, když jsi cizoložství zakázal?

BŮH/AKASTOS Nevzešlo. A ty víš sama nejlíp proč.

BOHYNĚ/ATALANTA Já?

BŮH/AKASTOS Tvé ženy ten ječmen upražily, aby nemohl vzejít.

BOHYNĚ/ATALANTA A otrávil vodu v napajedlech, aby ovce pochcípaly.

BŮH/AKASTOS Neměls mě uhodit.

BOHYNĚ/ATALANTA Způsobila jsi hladomor. Znesvětila jsi mou svatyni!

BŮH/AKASTOS Jen jsem si vzala, co je mé.

BOHYNĚ/ATALANTA Zlaté Rouno mého berana jsi ukradla a unesla do Kolchidy.

BŮH/AKASTOS Nádherná země. A mají mě tam rádi.

BOHYNĚ/ATALANTA Barbarská jáma hnoje.

BŮH/AKASTOS Médea, má nejméně kněžka, měla radost, když jsem jí ho vložila do rukou.

BOHYNĚ/ATALANTA Proč ale celá ta šílená výprava? Proč jsi ho po tolika letech najednou chtěla zase přivést zpátky?

BŮH/AKASTOS O Rouno vůbec nešlo. Argó mi vezla podstatnější zásilku.

BOHYNĚ/ATALANTA Co?!

BŮH/AKASTOS U Dia, po kom je ten kluk tak hloupej?
(Bůh se napřáhne.)

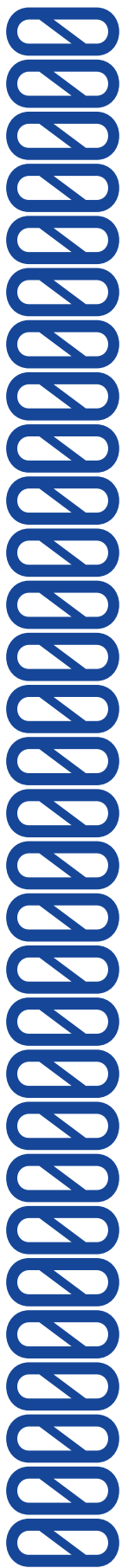
BOHYNĚ/ATALANTA Tou zásilkou byla Médea, má nejsilnější zbraň proti tvému řádu.

BŮH/AKASTOS Vykonavatelka chaosu.

BOHYNĚ/ATALANTA Chlapečci rádi dobrodružství, poklady a trofeje, tak proč pro ni neposlat lásóna? Tedy ne pro ni, pro Zlaté Rouno, samozřejmě.

BŮH/AKASTOS Co? Mluv, doprdele, jasně, matko!

BOHYNĚ/ATALANTA Matko?

BOHYNĚ/ATALANTA

Má nádherná vznešená zbraň vtrhla do tvého světa, do tvého řádu, do tvé logiky jako uragán. Z jednoho tvého krále uvařila polívku a dalšího sežehla spolu s jeho dcerou na prach, podřízla vlastní děti a navždycky vnesla do duší všech mužů strach. Na ni se nikdy nezapomene, kdežto tvoje Rouno slouží jako pelech tomu chudákovi. Řeckem zmítají války, malé o stádo dobytka i obrovské o moc nad světem, zatímco ona, Médea, je zase pěkně doma, v barbarské jámě hnoje, sedí si na kolchidském trůně a nikdo si na ni netroufá.

HÉRAKLÉS, AKASTOS
IÁSÓN/MÉDEA

Ty vole, no doprdele!
(Snaží se setřít líčení, sundat si tu ženskou ze sebe.)
Rouno! Rouno! Rouno!
Ta věc, pro níž jsem okradla svou zemi, ta věc, pro níž jsem zradila svou svatyni, ta věc, pro níž jsem zničila svou rodinu, nám sloužila jako svatební lože.

HÉRAKLÉS
IÁSÓN

Iásóne... Iásóne. Vrat' se. Už je konec.
Prý to musím snést, aby se naše manželství stalo námětem písní pro užaslou a závistivou budoucnost.
(Všichni ho obklopí. Už jako Iásón, utíká před nimi.)
Médeo, prosím, copak chceš moji smrt? Já musím to Rouno dostat. Nesmrtelnost tkví v mýtu. V cestě tam, ale i v cestě zpátky. Co je to za příběh, který skončí trapnou smrtí v polovině? A zpátky se vrátí jen zbytečky, lži a pomluvy. Musím se vrátit zpátky s Rounem. Z výslovného pověření Bohyně. Prosím. Prosím. Médeo. Pomoz mi. Bohyně to tak chce. Vezmu si tě! Přísahám! Prosím! Miluju tě! Médeo! Prosím! Nikdy tě neopustím! Nikdy! Prosím!
(Zahrabává se zpátky do pelechu, schovává se před ostatními.)
(Praskání dřeva)

AKASTOS

Na tohle se asi nemusíme koukat, ne?
Stejně budu muset jít. Přeci jen... jsem král Iólku... povinnosti.

ATALANTA
AKASTOS

No, běž, prosím tě.
Tak... tak jo...
(Odchází.)

ATALANTA
HÉRAKLÉS
ATALANTA
HÉRAKLÉS
ATALANTA

To se teda moc nepovedlo, to předení...
Tak já jsem ale nesliboval, že to bude nějak jako příjemný...
Bylo to hnusný...
Nemám toho Melanióna zabít?
Ne. Prosím tě. Malej ho má rád.

HÉRAKLÉS
ATALANTA
HÉRAKLÉS
ATALANTA
HÉRAKLÉS
ATALANTA
HÉRAKLÉS
ATALANTA
HÉRAKLÉS

Kudy jdeš?
Já nevím.
Jdeš domů, ne?
Nechce se mi.
Tak panáka?
Ale nezávodím s tebou.
To se ještě uvidí.
No ne prostě.
Dobře. Žádný závod. Jednoho panáka, jedno pivo a domů.

(Do ztracena)
(Lod' praská, padá Iásónovi na hlavu.)

KONEC